

report

Boj o osadu

Vojáci 44. lehkého motorizovaného praporu zahájili letošní výcvik ve vojenském újezdu Boletice

str. 32

Nová česká etapa v Afghánistánu: specialisté

V březnu se uzavře významná kapitola českého vojenského angažmá v zahraničí. V Afghánistánu ukončí působení strážní rota, která se od roku 2013 podílela na ochraně strategické základny Bagráám.

Za sedm let se zde vystřídalo 13 kontingentů. Celkem Bagráámem, jednou z nejdůležitějších amerických základen v Afghánistánu, prošly téměř dva tisíce českých vojáků. Ti měli za úkol její ochranu se vším, co k tomu patří. A střežit bylo opravdu co. V roce 2013 zde bylo letiště se dvěma přistávacími dráhami pro letouny všech velikostí – včetně strojů Boeing C-17 Globemaster či Antonov An-225. A přibližně 40 tisíc místních obyvatel.

Bagráám měl svá pozitiva, mezi něž patřilo kvalitní zázemí, i negativa, což byla velká rozloha. Češi museli zabezpečit nepřetržitě patrolování v prostoru odpovědnosti 24 hodin denně, sedm dní v týdnu. V praxi to znamenalo výjezdy v okruhu 15 kilometrů i několikrát denně na víc než 12 hodin. Venku na ně čekaly kromě úmorného horka nad 40 stupňů a všudypřítomného prachu nenadálé útoky, léčky a improvizovaná výbušná zařízení. Bez ohledu na to, o jaký kontingent šlo, Češi svůj úkol plnili skvěle. Svědčí o tom pravidelná ocenění od amerických velitelů. Ti vyzdvihovali především odhodlanost, píli a profesionalitu našich

vojáků. Bohužel ani nám se nevyhnulo, čeho se každý velitel obává nejvíc. V červenci 2014 zde česká armáda zaznamenala jednu z největších ztrát, po útoku sebevražedného atentáčníka zahynulo pět našich vojáků. Další tři vojáci zemřeli o čtyři roky později, v srpnu 2018.

Skvělá škola

Bez ohledu na tragické momenty jakékoliv bojové nasazení armádám svědčí. „Vojáci jsou cvičeni pro to, aby byli nasazení, a zapojení do misí bez výjimky vnímají jako součást kariéry a velkou výzvu,“ komentuje vnímání operací

v rámci ozbrojených sil brigádní generál Petr Procházka, zástupce velitele Velitelství pro operace. Afghánistán byl podle něj obrovskou školou. „Od prvního působení už v roce 2002, kdy jsme se zde představili polní nemocnicí, se schopnosti našich vojáků den ode dne zlepšovaly. Obrovské pozitivum spočívá v tom, že nabyté zkušenosti zúročí jednotky při budování schopností a uplatní je během dalších nasazení do operací.“

Pro připomenutí, zdejšími misemi ISAF, Enduring Freedom a Resolute Support prošly jednotky pozemních sil, vzdušných sil, EOD specialisté, chemici, zdravotníci, meteorologové, odborníci na řízení letového provozu, logistici, speciální síly i vojenští policisté.

Nepřehlédnutelným faktem je, že Češi zde za těch osmnáct let neplnili jen úkoly spojené s ochranou. Naprosto zásadní byl jejich podíl na výcviku tamních ozbrojených sil. Například jednotka Air OMLT v Kábulu od roku 2008 do předloňska cvičila afghánské vojenské piloty bojových i dopravních vrtulníků, pod naším vedením se připravoval i pozemní personál. V plnění úkolů na vyšší úrovni pak pokračovaly týmy AAT a AMT. „Češi doslova vychovali jednu generaci vojenských pilotů a pozemního personálu a nastavili systém, který bude ještě dlouhou dobu běžet,“ vyzdvihl přínos generál Procházka.

Mentoring probíhal i u afghánských pozemních sil: „Omeleta“ v provincii Wardak od roku 2010 do roku 2013 připravovala afghánské protějšky o velikosti praporu, bok po boku spolu vyráželi i do operací proti povstalcům. České armádě prospěla i spolupráce s civilním sektorem v případě provinčního rekonstrukčního týmu. V provincii Lógar se starali o bezpečnost zhruba desítky civilních pracovníků, kteří Afgháncům pomáhali při rekonstrukci země. Naši vojáci jim sekundovali s projekty rychlého dopadu.

Na co bychom rozhodně neměli zapomenout, je převzetí role takzvaného vedoucího státu na mezinárodním letišti v Kábulu. Kontingentu tehdy v letech 2006–2007 velel plukovník Bohuslav Dvořák. Z hlediska významu šlo o klíčový úspěch, který by se dnes dal

přirovnat k blížícímu se převzetí velení mise EUTM v Mali.

„Vše, čím jsme prošli, a co jsme v Afghánistánu dokázali, zvyšuje náš kredit spolehlivých aliančních partnerů,“ zdůrazňuje brigádní generál Procházka. A nasazení mělo jednoznačně pozitivní dopad i na český obranný průmysl.

Nové útočné pušky uherskobrodské zbrojovky CZ 805 Bren zavedla česká armáda do výzbroje v roce 2011. O rok později už byly v Afghánistánu. V průběhu operačního ověření zbraně prošly dalším vylepšením a současnou verzi CZ 805 Bren A2 dnes úspěšně používají vojáci ve většině operací.

„Tak jako u amerických M16, které zdokonalil až konflikt ve Vietnamu, u nás puškám pomohl Afghánistán. Každá zbraň prochází vývojem a vylepšeními. Hlavní roli v procesu zavádění hraje také reálné nasazení,“ upozorňuje generál Procházka.

Zůstávají specialisté

Ukončení působení strážní rotu BAF v březnu nebude znamenat opuštění Afghánistánu. „V souladu s aliančními požadavky zvyšujeme schopnosti nasazené výcvikové jednotky o bezpilotní prostředky a další prvky,“ sděluje generál Procházka. Armáda ČR také reflektovala potřeby v oblasti lékařského zabezpečení k udržení koaliční nemocnice ROLE 2 na základně v Kábulu a vyslala polní chirurgický tým. Nadále působí na základně v Bagrámu naši specialisté EOD v rámci americké EOD jednotky.

„I když se mise v Afghánistánu transformovala, stále patří v rámci NATO k jedné z nejdůležitějších zahraničních operací. Přítomnost aliančních vojsk přispívá k posilování bezpečnosti v regionu a zvyšování schopností tamních ozbrojených sil,“ říká brigádní generál Petr Procházka.

Text: Olga Bálintová,

ilustrační foto: Jana Deckerová

Důležitá je vazba na malijské struktury 2

S brigádním generálem Františkem Ridzákem jsme hovořili o jeho nové funkci velitele sil EUTM v Mali a o tom, co ho v této souvislosti čeká

Mezinárodní kurz v Bechyni 5

Příslušníci české a slovenské armády se pod vedením instruktorů z Texasu a Nebraska učili metodicky zvládnout operační plánování

Hledali své limity 6

V šestadvacátém ročníku zimního přírodního víceboje Winter Survival 2020 zvítězilo družstvo Agentury logistiky ze Staré Boleslavi

Schopnost předávat dovednosti 10

Reportáž z výcviku malijských vojáků, který vedou čeští instruktoři

Nejlepší ženista z Olomouce 13

V Krkonoších se konal sedmý ročník otevřeného přeboru pozemních sil ve sportovním skialpinismu

Záložníci cvičili ve Finsku 14

Cenná zkušenost v mezinárodním prostředí

EOD specialisté na jedničku 18

Součástí úkolového uskupení armády České republiky Baltic Air Policing 2019 v Estonsku byli i ženisté

Vrtulníky nad ledem 20

Nad Lípem bylo opět rušno, cvičili tam záchranáři

Simulační technologie v praxi 22

Sekce průmyslové spolupráce uspořádala konferenci spojenou s ukázkou výcvikových programů armád USA a Izraele

Záložníci pod lupou 24

Představujeme příslušníky aktivní zálohy a jejich profese

Schopnosti požadované standardy NATO 26

S novým velitelem 15. ženijního pluku v Bechyni plukovníkem Jiřím Tršem jsme hovořili o současnosti a budoucnosti jeho útvaru

Inovace v logistickém zabezpečení 30

3D tisk umožňuje mimo jiné zhotovování požadovaných náhradních dílů nejen v polních podmínkách

Boj o osadu 32

Vojáci 44. lehkého motorizovaného praporu zahájili letošní výcvik ve vojenském újezdu Boletice

Barvy ukazují stav na bojišti 36

Vojáci 41. mechanizovaného praporu cvičili s novými taktickými souborovými simulátory

STARKOM a DPET 38

Technika a výzbroj

Padákový komplet MMS Intruder 360 42

Chvilími to připomínalo Stalingrad 44

Od krvavých bojů našich jednotek o Liptovský Mikuláš uplynulo sedmdesát pět let

Rukávové znaky 46

Manuál vojenského profesionála

Boj s nedostatkem financí 48

Protiletadlová obrana Československa ve dvacátých letech minulého století

S brigádním generálem Františkem Ridzákem jsme hovořili o jeho nové funkci velitele sil EUTM v Mali a o tom, co ho v této souvislosti čeká

Důležitá je vazba na malijské struktury

Od června letošního roku by měl brigádní generál František Ridzák převzít funkci velitele výcvikové mise Evropské unie EUTM v Mali. Nám se ho podařilo zastihnout na stáži přímo v malijském Bamaku. A právě tam jsme ho požádali o následující rozhovor.

Co pro vás osobně znamená Afrika, jak vnímáte tento kontinent?

V Africe jsem poprvé v životě. Přirozeně jsem se těšil. Zajímalo mne, jakým způsobem funguje tato mise, jakým způsobem se plní úkoly právě v kontextu tohoto kontinentu.

Kromě angličtiny ovládáte velmi dobře i francouzštinu, studoval jste v Paříži. Máte z tohoto jazyka taky STANAG 3. Bylo právě toto jedním z rozhodujících faktorů při výběru, koho naše armáda vyšle na tuto funkci?

Myslím si, že ano. Právě po nabytých zkušenostech z této stáže, kterou velice vysoce hodnotím, vnímám, že velitel zdejšího uskupení sil Evropské unie má velice pestrou škálu styků. Jeden z hlavních kontaktů, který si tady každý musí vytvořit, je vazba na místní malijské struktury, protože my jsme tady právě pro ně. Francouzština je přitom oficiálním jazykem malijské armády. Je tedy velice důležité, aby komunikace probíhala v jejich jazyce. Jak jsem se dozvěděl, právě takovéto záležitosti oni velice pozitivně vnímají.

Jste poprvé v Mali, poprvé v Bamaku. Jaký to na vás udělalo dojem?

Hlavní dojem, který si odsud odnáším, je přesvědčení, že tato mise dobře funguje. O tom jsem se mohl na vlastní oči přesvědčit. Jsou zde lidé, kteří jsou odhodlaní naplnit mandát. A právě ten se v současné době v Bruselu přehodnocuje. Mám velmi pozitivní pocity z toho, že jsou zde kvalitní profesionálové. A to jak na samotném místě velení, tak i na jeho hlavní podřízené části, což je Koulikoro Training Center. Právě tuto základnu jsem měl možnost v průběhu stáže navštívit a seznámit se s ní.

Společně s vámi nastoupí na velitelství mise dalších čtyřicet našich vojáků. Mohl byste rozklíčovat, jaké konkrétní funkce budeme obsazovat?

Jedná se o tým lidí, kteří budou bezprostředně podporovat velitele. Dále to jsou vojáci, kterými budeme doplňovat štáb v Bamaku a Koulikoru. A v neposlední řadě se jedná o příslušníky, kteří se budou podílet na mojí osobní ochraně.

Jakým způsobem se bude tento tým včetně vás připravovat, co všechno vás čeká?

Právě jsme dokončili fázi výběru osob. Nyní nás bezprostředně čeká jazyková příprava. V dubnu proběhne výcvik ve Vyškově. Závěrečnou certifikaci pak absolvujeme v květnu.

Jakým způsobem bude probíhat jazyková příprava, bude ji mít na starosti Centrum jazykového vzdělávání Univerzity obrany v Brně?

To se na ní bude také podílet. Kromě něho nám ale s jazykovou přípravou pomůže i francouzské velvyslanectví v Praze. Za tuto vstřícnost bych mu chtěl poděkovat.

Jakou podobu bude mít samotné přebíráání funkce?

Samotný akt přebíráání funkce je neodmyslitelně spojený se spoustou návštěv a osobních setkání s vysoce postavenými funkcionáři, ať již z malijské exekutivy či ze strany místních zastoupení Evropské unie. Takže současný velitel EUTM doporučuje vyhradit pro tento přebíráací proces devět až deset dnů. Všechno tohle vyvrcholí slavnostním nástupem převzetí funkce velitele, ke kterému dojde 12. června.

Jedná se o misi Evropské unie, takže ne všechny postupy a standardy, na které jsme zvyklí z NATO, zde budou platit. Nemáte obavy, že právě tohle by mohlo poněkud zkomplikovat vaše velitelské postupy?

Jsem přesvědčený, že zde nebudeme procedurálně vymýšlet nic zásadně nového. Ta mise funguje, je dobře zajištěná, má zkušený štáb, lidé vědí, co mají dělat. Je to mise Evropské unie, která funguje podle jejích pravidel. A to zejména z hlediska financování, což je odlišné

od Aliance. Je to mise tzv. non executive, tedy výcviková mise. Všechno tohle jsou faktory, které vytvářejí základní rámec pro úspěšné splnění úkolů.

Jak bude probíhat bezprostřední převzetí podřízených jednotek? Objedáte je, seznámíte se s nimi ještě před nástupem?

Chtěl bych připomenout aktivity současného velitele, který během naší stáže zorganizoval poradu svého štábu u podřízené výcvikové jednotky na základně Koulikoro. Společně s budoucím náčelníkem štábu velitelství EUTM plukovníkem Vlčkem a dalšími našimi důstojníky jsme tak měli možnost se zúčastnit jeho pravidelné koordinační porady v Koulikoru. To myslím byl nejlepší způsob, jak se se všemi seznámit.

Jak vás přijalo současné velení mise EUTM a jak vůbec vnímá naši armádu?

Velitel mise generál Ribeira prohlásil, že nemá nejmenší obavy z přebírání velení českou stranou. Vsoce si cení českých vojáků. Ti již dlouhá léta zajišťují nejen ochranu samotného velitelství, ale přispívají i k ochraně výcvikové základny v Koulikoro a výcviku malijských sil. Za tu dobu si naši vojáci vybudovali respekt, a nemá tedy obavy, že by to naše armáda nezvládla.

Souběžně s vaším nástupem do funkce by plukovník Botík měl přebírat velení výcvikové základny v Koulikoro. Bude také on mít k dispozici nějaký štáb?

Ano, určitě. Rád bych ještě připomenul, co mi kladl na srdce současný velitel. Podle něho je nesmírně důležité obsadit si klíčové funkce. A právě to se nám povedlo. Společně s plukovníkem Botíkem tedy nastoupí do jeho

štábu naši důstojníci. Takže bude mít kolem sebe lidi, které zná a se kterými bude moci dobře spolupracovat.

Naše armáda by měla zároveň vyslat své vojáky do mise Barkhane, která bude působit nejen na území Mali, ale i v Čadu a Nigeru. Budete nějakým způsobem spolupracovat i s touto misí?

Velitel EUTM má kontakt s misemi působícími na tomto území. Kromě francouzské Barkhany se jedná i o misi OSN MINUSMA. Ta spolupráce prostřednictvím zastoupení v Bamaku funguje.

Do nástupu do mise vám zbývají téměř ještě čtyři měsíce. Jak je využijete, na co se budete připravovat, čeho se nejvíce v této souvislosti obáváte?

Neřekl bych, že by existovalo speciálně něco, čeho bych se obával. Tady v Bamaku jsme

získali dostatek informací, abychom se co nejvíce přiblížili podmínkám, které nás čekají. My tedy ty informace máme, nyní je budeme analyzovat a podle nich přizpůsobovat naši přípravu. Jak jsem již zmínil, březen zaměříme na jazykovou přípravu, v dubnu pak proběhne ve Vyškově závěrečné sladění a příprava na odlet.

Jakou podobu bude mít pro vás osobně ta etapa přípravy, budete doslova studovat tuto zemi?

Od prvního okamžiku, co jsem se dozvěděl, že bych měl převzít tuto funkci, se zaměřuji především na další studium francouzštiny. Podobně postupují i ostatní příslušníci mého štábu. To je ta individuální příprava. Na ni pak navážeme kolektivní organizovanou přípravou. Prakticky nepřetržitě se zabýváme hodnocením bezpečnostní situace v tomto regionu. Průběžně jsme seznamováni s hodnocením

situace nejen v Mali, ale v celém Sahelu. Musíme také zohlednit současnou diskusi v Bruselu ohledně nového mandátu pro tuto misi. Ten současný končí 18. května. Mne jako nového velitele bude samozřejmě zajímat podoba nového mandátu a také budu muset řešit záležitosti z ní vyplývající.

Máte už nějakou představu, kam by se ten mandát mohl posunout, zda to bude znamenat i určité zintenzivnění mise?

V současné době jsou diskutovány různé varianty. A to především na politické úrovni. Důraz bude určitě kladen na naši větší přítomnost u malijských sil. Požadavek je také na to, aby instruktoři nepůsobili pouze na výcvikových základnách, ale šli blíže k vojskům. Aby byl také intenzivnější doprovod. To všechno jsou záležitosti, které se nyní vyhodnocují. Současně se diskutuje o tom, že by se měla mise více otevřít. Zejména by se jednalo směrem na Burkina Faso a Niger. Je zde tedy spousta výzev, ale rozhodování nyní leží na bedrech politiků.

V Bamaku vzniká české velvyslanectví, co konkrétně to pro vás bude znamenat?

Je to především velká pomoc ze strany naší diplomacie. Už nyní se mnou konzultují celou řadu otázek.

A fakta

Brigádní generál František Ridzák se narodil 14. října 1966 v Čeládně. V letech 1985 až 1990 vystudoval Vysokou vojenskou technickou školu v Liptovském Mikuláši. Prošel různými velitelskými, inženýrskými a logistickými funkcemi u radiotechnického vojska. V letech 1999 až 2003 působil na našem zastoupení při mezinárodních štábech NATO a ZEU v Bruselu. V dalších letech sloužil na Generálním štábu AČR v různých funkcích na sekci velení a řízení GŠ AČR a sekci komunikačních a informačních systémů MO. V roce 2009 absolvoval zdokonalovací kurz francouzského jazyka v Kanadě. V následujících dvou letech studoval na Collège Interarmées de Défense, dnes École de Guerre v Paříži.

V roce 2011 se stal velitelem 34. základny komunikačních a informačních systémů v Praze-Ruzyni. Následně pak vykonával funkce zástupce ředitele a ředitele Agentury komunikačních a informačních systémů. Počátkem letošního roku se stal ředitelem nově vytvořené sekce GŠ AČR odpovědné za oblast komunikačních a informačních systémů.

Máte čtyři děti, jak přijala rodina to, že odjždíte na sedm měsíců?

Naštěstí moje děti nejsou ve vysloveně dětském věku. Dvě z nich žijí již samostatně. Dalším dvěma klukům, dvojčatům, bude letos osmnáct. Takže i ti to nějak zvládnou. Bude to samozřejmě ale především na manželce. Doufám nicméně, že děti jí poskytnou maximální podporu a budou se rozumně chovat a nezpůsobovat problémy. Musí vnímat to, že já budu sedm měsíců mimo.

A co manželka, ta nemá o vás strach?

Určitě má.

Text a foto: Vladimír Marek

Příslušníci české a slovenské armády se pod vedením instruktorů z Texasu a Nebrasky učili metodicky zvládnout operační plánování

Mezinárodní kurz v Bechyni

Vysvětlit studentům, jak funguje plánovací a rozhodovací proces velitele, si dali za cíl instruktoři z amerického Texasu a Nebrasky. V bechyňské posádce 15. ženijního pluku se sešlo v rámci kurzu MDMP (Military Decision Making Process) 17 příslušníků české a slovenské armády, kteří se během dvou týdnů učili metodicky zvládnout operační plánování.

„Stěžejním prvkem celého operačního plánování je štáb praporu. Ten musí během analýzy úkolu získat potřebné informace, např. o rozmístění nepřítele, terénu a klimatických podmínkách nebo vnitropolitické situaci a náladě civilního obyvatelstva, které pak předává jednotkám plnícím úkol v daném prostoru. Důraz u MDMP je především kladen na operační, zpravodajskou a logistickou skupinu štábu. Společným úsilím pod řízením náčelníka štábu je vytvoření tzv. operačního rozkazu, podle kterého podřízené jednotky provádí činnost. V tomto dokumentu musí jasně zaznít ‚5Ws‘, tedy kdy, kde, kdo, co, a proč má dělat,“ vysvětluje základní náplň kurzu jeho organizátor kapitán Jan Hanuděl.

Šestice amerických instruktorů nejprve účastníky kurzu provedla teoretickou přípravou, při které jim vysvětlila jednotlivé kroky plánovacího a rozhodovacího procesu. Následně pak tento postup procvičili prakticky na zadaném scénáři.

„Studenti byli rozděleni do dvou pracovišť. Jedno pracoviště představovalo štáb 151. ženijního praporu a druhé štáb 153. ženijního praporu. Oba prapory používaly současnou strukturu, byly zařazeny do sestavy americké

brigády a v rámci scénáře posilovány o síly a prostředky 152. ženijního praporu, který byl vytvořen k 1. 1. 2020. Prostor operace, na kterém se celé plánování odehrávalo, byl o rozloze několika stovek kilometrů čtverečních. Těžkým úsilím 151. ženijního praporu bylo násilné překonávání vodních toků. Na opevňování a zřizování minových polí se zaměřoval 153. ženijní prapor. Plánování řešilo oblasti jako zabezpečení pohybu vlastních vojsk, jejich ochranu a omezení pohybu nepřítele,“ upřesnil stěžejní úkoly operace kapitán Hanuděl.

Dosažené výsledky plánovacího a rozhodovacího procesu, ale i návrhy a otázky předkládaly a konzultovaly jednotlivé skupiny s hlavním instruktorem kurzu majorem Pattersonem.

„Neočekáváme, že se všichni stanou experty poté, co absolvují tento kurz. Pro naše studenty je nejdůležitější pochopit celý proces a to, jak jeho jednotlivé kroky fungují. Později, po postupu na vyšší velitelské a štábní funkce, jim to pomůže si uvědomit, jak mají k jednotlivým úkolům přistupovat a jak je správně řešit,“ poukázal na hlavní cíl celého kurzu major Jacob Patterson ze 176. ženijní brigády v Texasu. Nejtěžší pro všechny účastníky byl tzv. výstup neboli „brief“, který probíhal plně v anglickém

jazyce. Tyto výstupy se formou prezentace uskutečnily celkem čtyřikrát v průběhu dvou týdnů a podílet se na nich musel každý.

„Rozdíl mezi jednotlivými vystoupeními byl hlavně v tom, že při prvním jsem rozuměl pouze tomu, o čem jsem mluvil já. Při tom posledním ‚briefu‘ jsem se už orientoval i v těch ostatních částech prezentace, a mohl jsem si tak vytvořit ucelený pohled na celý problém,“ prozradil své zkušenosti poručík Lukáš Hujo ze ženijního praporu v Sereďi.

Zakladatel a průkopník myšlenky výcviku MDMP v posádce Bechyně byl major Robert Niesyt. Druhý běh kurzu se od loňského lišil především tím, že jeho účastníci absolvovali také war-gaming neboli válečnou hru. Další MDMP se plánuje opět na příští rok přibližně ve stejnou dobu.

„Příslušníci 15. ženijního pluku jsou navíc pozváni na výcvik MDMP úrovně ženijní brigády, který se připravuje v Texasu, a to v červnu letošního roku, kde by měli působit na určených štábních pozicích jako ‚shadows‘. Účast na cvičení takového rozsahu by umožnila získání dalších zkušeností a možnost posunutí kurzu na vyšší úroveň,“ domnívá se kapitán Hanuděl.

Text a foto: kpt. Zuzana Králová

V šestadvacátém ročníku zimního přírodního víceboje Winter Survival 2020 zvítězilo družstvo Agentury logistiky ze Staré Boleslavi

Hledali své limity

Tříčlenné smíšené družstvo dorazilo pod strmý vrchol Jeseníků Skalnátý. Zatímco sněhová vánice bičovala krystalky sněhu vojákům přímo do obličeje, nezbývalo jim nic jiného, než rychle sundat lyže a škrábat se čerstvě napadaným sněhem nahoru. A to až pod kolmé dvacetimetrové skalní útvary. Právě tady čekala na účastníky šestadvacátého ročníku otevřeného mezinárodního mistrovství AČR v zimním přírodním víceboji Winter Survival 2020 lanová cesta.

Teď bylo potřeba se co nejrychleji rozhodnout, kdo ze soutěžících bude plnit který konkrétní úkol této disciplíny. Právě toto družstvo je smíšené, česko-polské. Navíc polským členem týmu je žena. Dva mužští soutěžící tak vystupují s pomocí lanového žebříku a lanové sítě nahoru. Pak společnými silami vytahují Polku kladkostrojem skalním útvarem. Následně se všichni přemísťují po skalní plošině k místu, kde zdolávají prostor nad propastí

pomocí nataženého dvojitého vodorovného lana a šikmého žebříku. Pak již jeden za druhým kloužou po natěžených šikmých lanech z vrcholu skály. Po celou tu dobu jim běží čas.

Nejlepší z nejlepších

Šestadvacátého ročníku zimního přírodního víceboje se letos účastnilo osmnáct družstev. Z toho čtyři byly zahraniční. A to z Rakouska, Německa, Slovenska a Polska. Polský tým byl

navíc složen výhradně z žen. Samotný závod již tradičně připravují příslušníci Centra tělesné výchovy a sportu Univerzity obrany.

„Všechny naše disciplíny navazují na to, s čím by se voják setkal v bojové situaci anebo v misích v zimních podmínkách. Tradičně se tento závod organizuje v Jeseníkách. Každý rok po jeho skončení uděláme vyhodnocení, které pak využíváme při přípravě dalšího ročníku. Vloni byl požadavek, aby se více disciplín organizovalo ve vysokohorském terénu, takže letos čekala účastníky většina disciplín na hřebenech Jeseníků,“ vysvětluje ředitel závodu plk. gšt. Alois Matýzka.

„Zahraniční účastníci jsou ti nejlepší z nejlepších. Ještě před vysláním do České republiky procházejí, jako většina domácích družstev, určitým výběrem. Letos jsme ve spolupráci s horskou službou zařadili prvky vyhledávání zavalených vojáků v lavině, poskytnutí první pomoci a následný transport do

nepředstavuje žádný problém. Naopak, těšíme se na něj, ve spacáku je teplo. Po té fyzické zátěži si alespoň odpočineme. Nejobtížnější pro nás byla lanová dráha, té jsme se docela báli. Nejsme totiž žádní velcí lezci," upozorňuje na slabé stránky s poněkud přehnanou skromností kapitán Michal Pech. „Všichni jsme samozřejmě sportovci. Každý z nás se prakticky celoročně věnuje nějaké disciplíně, která je nakonec obsažena i v tomto závodě. Kromě toho nám zaměstnavatel umožňuje dvě soustředění, během kterých se snažíme sladit naši činnost a připravit se na tuto skutečně náročnou soutěž. Letos bychom chtěli být na bedně, úplně jedno na jakém místě. Před námi je ale ještě jedno lezení.“ Tato slova přitom padla jen pár hodin poté, co toto družstvo zvládlo lanovou dráhu v časovém limitu patnácti minut. Tím se mohla pochlubit jen další tři družstva. Na Bařiny přijíždí i družstvo 26. praporu horských myslivců z Rakouska. Zatím jsou na

třetím místě, ale nepopírají, že jejich ambice jsou větší. V minulosti se tohoto závodu účastnili instruktoři z rakouské horské školy. Tedy nejlepší z nejlepších. Právě oni v několika ročnících po sobě dominovali. Již několik let přijíždějí příslušníci rakouských horských jednotek, ale ani oni nejsou o nic horší. Namísto přípravy bivaku volí jinou taktiku. Suší mokrou výstroj u ohně, ohřívají se a zde si také na plynovém vařiči připravují stravu. Na postavení přístřešku je prý ještě čas.

Bleskový Rolandův kámen

Vojáci mají za sebou další mrazivou noc strávenou venku pod přístřeškem. Čekáme je na dalším prubířském kamenu tří denního přesunu terénem, který příznačně tvoří skalní útvar Rolandův kámen. Každá z hlídek je vybavena GPS čipem, který nejen organizátorům umožňuje sledovat průběžně jejich pozici. Rakušané malinko kufrují, což vypadá nadějně pro první Starou Boleslav a druhé tankisty

zdravotnických zařízení. V tomto je tedy letošní ročník specifický.

Účastníci závodu mají za sebou zrychlený přesun od Ovčárny pod Pradědem přes Velký Máj k vodním nádržím Dlouhé Stráně, kde absolvovali běh na lyžích kolem horní nádrže a měřený terénní sjezd. Po dalších asi osmi kilometrech je čekala u Švýčárny disciplína „vyhledávání v lavinovém poli“. První mrazivou noc po náročném sedmadvacetikilometrovém přesunu vojáci prožili v lese u chaty Ztracená. Druhý den pak museli zvládnout kruhový pochod v prostoru Hrubého Jeseníku, již zmíněnou lanovou dráhu, biatlon a přemístění třístakilogramového břemene.

Přežití na Bařinách

Právě přežití v zimním terénu představuje pro výcvik vojáků velice důležitou disciplínu. Nyní je tedy čeká již druhá noc strávená pod zimním širákem. Do setmění zbývají ještě minimálně dvě hodiny a do prostoru Bařin, kde by vojáci měli přečkat noc, přijíždějí první hlídky. Každý volí trochu jinou taktiku. Některé hlídky okamžitě připravují provizorní přístřešky na sněhu a soukají se do zimních spacáků, které se snaží vyhrát vlastním tělem. Důležité je přitom vybrat si správné místo. Jde o to, aby tam moc nefoukalo. Nejlepší jsou přírodní větrolamy v podobě terénních nerovností, vyvrácených stromů či hustého mláží. Družstvo Agentury logistiky, jež je favoritem letošního ročníku, si již ve spacácích připravuje stravu. Od začátku soutěže se drží na prvním místě. Nic na tom nemůže změnit ani skutečnost, že věkově nepatří k nejmladším. Právě naopak. Dva z nich mají na své kontě již šestnáct a dvanáct ročníků tohoto extrémního víceboje. V tomto okamžiku ale ještě netuší, jaké jsou průběžné výsledky. „Přežití pro nás

Záchrana zraněného vojáka

z Přáslavic. Už jsou ale tady a nenechávají nikoho na pochybách, že boj o první místo ještě nevzdali. Za pomoci fixních lan se dostávají bleskově na vrchol skalního útvaru. Následně každý člen družstva sjíždí dolů po jednom ze tří připravených lan. Skála je pořádně namrzlá, takže chvílemi si nejsme úplně jistí, zda se ještě jedná o kontrolovaný sestup. V tuto chvíli to ještě nikdo netuší, později se však dozvídáme, že právě tento rekordní rakouský výstup a sestup posunul toto družstvo na druhé místo. Není ale čas na nějaké velké rozjímání. Družstva čeká časovka údolím Bílé Opavy. To ale zdaleka není nejtěžší disciplína třetího dne. Prověrka zdravotnických znalostí nazvaná první pomoc v poli ukáže fyzické schopnosti většiny soutěžících. Ještě před finálním ošetřením musí totiž družstvo vynést zraněného do strmého a pořádně umrzlého svahu od Bílé Opavy. A to se stokilogramovou zátěží není rozhodně jednoduché.

Zbytečné obavy

Čas se u této disciplíny naštěstí zastavuje, a tak máme možnost vypovídat družstvo č. 11 z Centra zabezpečení munice v Týništi nad Orlicí. „První den nám vyšel perfektně, rychlostní etapa nám docela vyhovuje. Včera jsme měli trochu problémy. Nepodařilo se mi zvládnout ten první bod. Pak už jsme ale šli docela dobře, nevycházely nám lezecké disciplíny. Vždy jeden z družstva byl trochu slabší. Vloni jsme se v tomto složení účastnili poprvé, takže se pořád ještě sžíváme. Doufám, že se to bude každým rokem zlepšovat,“ podělil se s námi o nejčerstvější dojmy praporčík Milan Menzel. „Lezecké disciplíny jsou fyzicky hodně

náročné, obzvláště po tak dlouhých přesunech. Navíc byla docela zima, což samozřejmě také ovlivňuje výkon každého týmu. Kolega měl zmrzlé prsty a pak se s karabinami hůře pracovalo. Problémy nám trochu dělá, že máme jednoho slabšího kolegu. V tomto závodě hrozně moc záleží na tom, jak je ta trojice vyrovnaná. Při přepravě břemene jsme podle mého názoru málo zapojili selský rozum. Řešili jsme to až příliš složitě, což nás samozřejmě stálo čas.“ Průběžné hodnocení možná až příliš kritické. Obzvláště, když se následujícího dne

dozvídáme, že právě toto družstvo skončilo na pěkném pátém místě.

Vyhodnocení v lázních

Čtvrtý den prověřil závodníky především v rychlosti při běhu na sněžnicích a štafetovém závodu na lyžích. Dalšími disciplínami bylo házení ručních granátů na cíl a bezpečné provedení transportu zraněného s pomocí nosítek UT 2000.

Konečně je definitivně dobojováno. Vítězí družstvo Agentury logistiky ze Staré Boleslavi

Přežití pod nouzovým přístřeškem

ve složení kapitán Michal Pech, nadrotmistr Miroslav Šroler a četař Jan Rada. Na druhém místě se umísťují Rakušané a třetí tankisté z Přáslavic. Diplomy, poháry a ceny se tentokrát předávají v horských lázních Karlova Studánka. A to za nemalého zájmu lázeňských hostů.

Text a foto: Vladimír Marek

CELKOVÉ VÝSLEDKY - oficiální / TOTAL RESULTS - official

Č.h. N.g.	Družstvo Team	1. DEN 1st DAY		2. DEN 2nd DAY		3. DEN 3rd DAY		4. DEN 4th DAY		CELKOVÉ VÝSLEDKY TOTAL RESULTS	
		BODY POINTS	POŘADÍ ORDER	BODY POINTS	POŘADÍ ORDER	BODY POINTS	POŘADÍ ORDER	BODY POINTS	POŘADÍ ORDER	BODY POINTS	POŘADÍ ORDER
10	Alog Stará Boleslav	424	1	418	1	454	1	190	6	1486	1
16	Rakousko	387	3	354	2	356	2	270	3	1367	2
13	73.tpr Přáslavice	407	2	340	3	229	6	273	2	1249	3
3	102.pzpr Prostějov	287	6	264	5	323	3	290	1	1164	4
11	CZM Týniště n. Orlicí	342	4	230	8	291	4	256	4	1119	5
14	14.plogp Pardubice	219	11	313	4	271	5	159	9	962	6
5	Vzdušné síly	241	9	245	6	216	7	197	5	899	7
18	21.zTL Čáslav	224	10	142	9	184	8	164	8	714	8
6	Slovensko	306	5	240	7	73	11	68	11	687	9
2	Německo	277	8	56	11-12	171	9	168	7	672	10
8	VP Praha 1	282	7	126	10	122	10	136	10	666	11
7	42.mpr Tábor	104	14	44	13	6	12	7	12	161	12
1	VeV-VA Vyškov	108	13	56	11-12	-	-	-	-	164	DNF
4	VP Praha 2	100	DNF	-	-	-	-	-	-	100	DNF
9	53.pPzEB Opava	131	12	-	-	-	-	-	-	131	DNF
12	Polsko	-13	15	-	-	-	-	-	-	-13	DNF
15	UO Brno	11	DNF	-	-	-	-	-	-	11	DNF
17	FTVS Praha	-	DNF	-	-	-	-	-	-	-	DNF

Reportáž z výcviku malijských vojáků,
který vedou čeští instruktoři

Schopnost předávat dovednosti

Malijsští vojáci se vyhrnuli z obrněného vozidla Casspir doslova jako voda z protržené hráze. Ještě v běhu si co nejrychleji zmapovali okolní terén. Každý z nich se snažil zaujmout co nejvýhodnější pozici. Zatímco se plně soustředili na splnění bojového úkolu, mezi nimi procházel český instruktor a upozorňoval je na drobné nedostatky.

Součástí druhého úkolového uskupení AČR mise EUTM v Mali jsou i dva naši instruktoři. Od prosince 2019 se na výcvikové základně Koulikoro (Koulikoro Training Centre) stali součástí mnohonárodní výcvikové jednotky Evropské unie. Společně se svými kolegy z armád dalších evropských zemí se zapojili do dvou výcvikových kurzů malijských ozbrojených složek.

Kurz Casspir

Prvního z nich se zúčastnilo dvacet čtyři příslušníků malijských mechanizovaných jednotek. Byli vyzbrojeni obrněnými vozidly Casspir

a podle toho dostal tento kurz i název. Jednalo se o zdokonalovací výcvik jak v použití ručních zbraní, tak v taktice. „Mezi malijskými vojáky, tak jako v dalších armádách, jsou značné rozdíly ve zkušenostech. Proto jsme museli začít od základů. Nejprve jsme se zaměřili na správné ovládání ručních zbraní, poté střelby jednotlivců, následovala taktika jednotky a na závěr ostré bojové střelby s vozidly Casspir. Pokroky byly u všech znatelné,“ popisuje jeden z našich instruktorů praporčík K. H. Občas bývají na základně Koulikoro problémy s jejím materiálním zajištěním, ale nakonec naši instruktoři všechno zvládli. Samotný

výcvik se v podstatě neliší od toho, který organizujeme u nás v České republice ve Vyškově. Požadavkem bylo předat co nejvíce informací v co nejkratším časovém úseku. Je to dáno tím, že tento kurz byl naplánován pouze na čtyři týdny. U nás je vyčleněn pro podobné kurzy větší časový prostor.

„V tomto případě se většinou jednalo o zkušené vojáky, kteří již slouží pět šest let, prošli nějakým tím bojovým nasazením. Někteří z nich byli dokonce zranění v boji. Na druhou stranu se ale jejich úroveň výcviku odlišuje od té, na kterou jsme zvyklí z naší armády. Takže když je cvičíme například plánovací proces či reakci

na napadení v konfliktu, tedy něco, co považujeme u nás za základní záležitosti, pro ně je to nové a má to nesporný přínos," vysvětluje další z našich instruktorů rotmistr M. V.

Výcvik taktiky a střelecké přípravy

Nejvíce prostoru bylo věnováno taktice a střelecké přípravě. Součástí výcviku byla i řídicí příprava a zdravotnická příprava, to ale zajišťovali instruktoři z jiných zemí. „Já osobně jsem střelecký instruktor, takže jsem si vzal na starost tuto oblast. Kolega je instruktor Komanda, takže ten se věnoval taktice. Naší nespornou výhodou bylo, že ještě před tím, než jsme se dostali na instruktorská místa do Vyškova, sloužili jsme u mechanizovaného praporu v Táboře," připomíná rotmistr M. V., který slouží ve Vyškově ve funkci instruktora již pátým rokem. Zabývá se především výcvikem aktivní zálohy.

I přes poměrně málo času vyčleněného na výcvik se naši instruktoři snažili využít jakési přirozené soutěživosti Malijců. Při střelbách pro ně připravili něco, co nazvali chuží hanby. Všichni začínali se střelbou na stejné vzdálenosti, tedy padesáti metrů. Kdo netrefil terč, postoupil o pár kroků dopředu. Našlo se i několik jedinců, kteří se dostali hodně blízko k terči. A právě to byla ta hanba. O to více se pak snažili, aby odstranili své nedostatky.

Největším problémem Malijců je dochvilnost. Sami si z toho dělají legraci, když říkají: Vy máte hodiny, ale my máme čas. „Oni prostě čas neřeší, to patří k jejich naturelu. Když jsme jim dali pětiminutovou přestávku, tak přišli za deset minut, někdy i za patnáct. Změnilo se to až v okamžiku, když zjistili, že je máme skutečně čemu naučit a získali jsme si u nich určitou autoritu. Pak se výrazně zlepšila i jejich dochvilnost a snažili se pracovat co nejpilněji," vysvětluje rotmistr M. V. „Trochu problém byl i v tom, že všechno odkývají. A to, i když probíranou problematiku nepochopili. Ale to se týká všech vojáků, s tím se mnohdy setkáváme

i u nás doma. Prostě zjistíme, že posluchači vůbec nepochopili, co po nich chceme. Také to se nám podařilo nakonec odbourat. Kluci makali fakt dobře. Půjčili jsme jim i spojovací prostředky, což u nich není úplně standardní a nakonec nás v manévrech překvapili. Byla tam výborná součinnost, perfektně mezi sebou komunikovali.“

Taktika i pro policisty

Kurz pro policejní složky trval pouze týden a uskutečnil se na výcvikové základně malijské policie École de Police přímo v hlavním městě Bamaku. Ostatně právě tohle je trendem posledních měsíců této výcvikové mise. Instruktoři by se měli více přiblížit k místům dislokace vojáků, které cvičí. A tak za nimi vyjíždějí přímo na jejich domovské základny. V době, kdy jsme navštívili výcvikový kemp Koulikoro, už na něm byl jen jeden z našich instruktorů a i ten měl sbaleno a namířeno za svým kolegou do východní oblasti Mali.

„Nemyslím si, že by pro nás bylo nějakým problémem změnit prostředí. Spíše naopak, z mé strany je to docela vítané. Když jsme cvičili policejní složky v Bamaku, byli jsme ubytováni v hotelu, což představovalo samozřejmě vyšší komfort než tady na základně. Na druhou stranu ale byly jisté komplikace s naším stravováním. Na jídlo jsme jezdili na velitelství mise. Což nám samozřejmě zabralo nějaký čas, který nám pak chyběl při výcviku. Obdobný problém představoval i výcvik v některých vzdálenějších prostorách. Silniční provoz v Bamaku bývá ve špičkách hodně problematický, než jsme přejeli tuto aglomeraci, tak nám to také zabralo nějaký čas," říká rotmistr M. V.

Také tento policejní kurz byl zaměřen poměrně vševojskově, protože malijská policie plní i široké spektrum vojenských úkolů. Posluchači tedy absolvovali výcvik v manipulaci se zbraní, taktice, topografické přípravě, činnosti na kontrolně propouštěcím místě (checkpointu) a pak opatření proti improvizovaným výbušným

Český instruktor malijských vojáků rotmistr M. V.

zařízením. Taktika byla zaměřena především na reakci na napadení jak v městské zástavbě, tak i mimo ni. „Ta jejich činnost není vysloveně policejní, má i vojenský charakter. Je to dáno velkým vytížením malijské armády. Posluchači kurzu se nám svěřili, že nepůsobí pouze v obydlených aglomeracích, ale i mimo ně a často plní stejné úkoly jako armáda,“ upřesňuje rotmistr M. V.

Není možné vařit z vody

Instruktor musí samozřejmě perfektně ovládat znalosti a dovednosti, které předává ostatním. Když člověk neví, o čem mluví, vojáci to

velice rychle poznají. Není prostě možné vařit z vody. Kromě toho je žádoucí i pedagogická schopnost či dovednost. „Nově teď většina z nás prochází kurzem pedagogiky a psychologie. Je to z toho důvodu, abychom věděli, jak s posluchači pracovat. Ne každý má totiž tyto schopnosti vrozené. Člověk může být vynikajícím vojákem, a přitom nemusí být dobrým instruktorem. Mentor musí umět své znalosti předávat dál,“ upozorňuje rotmistr M. V.

„Osobně jsem klidná povaha. Takže málokdy zvýším hlas. Dělán to, jen když musím, když vidím, že někdo je duchem nepřítomný. O to to má ale větší účinnost. Všichni okamžitě zpozorní, vědí, že překročili určitou hranici,“ dodává na závěr.

Text: Vladimír Marek, foto: autor a archiv instruktorů

V Krkonoších se konal sedmý ročník otevřeného přeboru pozemních sil ve sportovním skialpinismu

Nejlepší ženista z Olomouce

Málo sněhu, zledovatělé úseky a nebe bez mráčku – takové podmínky čekaly ve čtvrtek 23. ledna v Krkonoších na účastníky sedmého ročníku otevřeného přeboru pozemních sil ve sportovním skialpinismu. Čtyřicátka sportovců z řad vojáků a příslušníků IZS musela zdolat devatenáctikilometrovou trať jak na lyžích, tak i pěšky. Ti nejlepší to zvládli za necelé dvě hodiny.

A fakta

Výsledky:

Kategorie muži do 30 let:

1. místo – Pavel Skalický, 6624 Olomouc

Kategorie muži do 40 let:

1. místo – Matěj Picka, 7935 Jince

Kategorie muži nad 40 let:

1. místo – Jan Rada, 5512 Stará Boleslav

Kategorie muži open:

1. místo – Radoslav Groh, HS-ŠM

Kategorie ženy:

1. místo – Ivana Doležalová, 5153 Přáslavice

Kategorie ženy open:

1. místo – Helena Pikorová, SK-BB

Okruh vedl už tradičně kolem Brádrlových bud. Organizátoři z řad 15. ženijního pluku Bechyně připravili celou trať a 10 kontrolních stanovišť neboli dep, která od sebe oddělovala jednotlivé části závodů. „Trať musí odpovídat standardům závodního skialpinismu. Střídal se na ní úseky výstupové, při kterých si museli účastníci nandat tulení pásy na lyže. Dále sjezdové pasáže, které absolvovali bez pásů. Zařadili jsme také dva nesjízdné úseky, které museli závodníci překonávat pěšky,“ upřesnil pravidla přeboru vedoucí tělovýchovný pracovník 15. ženijního pluku a hlavní organizátor kapitán Petr Sochor.

Ke každému depu byl přiřazen jeden organizátor, který hlídal, jestli soutěžící dodržují pravidla. Za jejich porušení se dávaly trestné body. Ty mohli skialpinisté dostat, např. když neposkytli pomoc druhému, vyhodili papír nebo ztratili materiál. „Před samotným startem se kontrolovalo povinné oblečení a vybavení. To tvořil např. lavinový set, sonda, lopatka, dvacetilitrový batoh a další doplňky. V pravidlech byla také přesně určena délka lyží, jak mají vypadat skialpové body a jaký mají mít vzorek,“ zdůraznil Petr Sochor.

Kdo prošel přísnou kontrolou, mohl se v 10 hodin postavit na start a vyrazit na vytyčenou trasu. Tomu nejlepšímu, Radoslavu Grohovi, trvalo zdolat trať jednu hodinu 47 minut. Za ním se hned v závěsu držel des. Pavel Skalický z ženijního praporu Olomouc, který se tohoto závodu zúčastnil už potřetí. „Pro mě je vždycky nejtěžší to, když se srovnávám s Radovanem, který už vyhrál tento závod poněkolkáté.

Pokaždé jsem byl první z řad vojáků, ale jeho se mi ještě nepodařilo porazit,“ okomentoval svůj výkon desátník Skalický. Minulý rok se mu díky skvělým výsledkům podařilo nominovat na mistrovství světa ve Švýcarsku, kde ale na profesionály nestačil. Tam je ta konkurence úplně jiná. Důležitá je v tomto sportu hlavně příprava. „Mám výhodu, že mám hory za barákem, takže na lyže jezdím pořád. Ale když to má člověk do hor daleko, tak je velmi těžké se na skialpinismus připravit, protože se jedná o specifický pohyb. Navíc se kombinuje běh na lyžích a sjezd, takže je potřeba zvládnout ještě techniku jízdy z kopce,“ vysvětlil desátník.

Poslední závodníci se do cíle dostali až po pěti hodinách. Tam už byly připraveny stupínky pro vítěze. Oceněných bylo šest kategorií, ke kterým se navíc přidaly ještě speciální ceny. A to nejstaršímu závodníkovi Radomíru

Jirkovi, který je ročník 1968, největšímu bojovníkovi Miroslavu Pospíchalovi, který stál na skialpech vůbec poprvé bezprostředně před závodem, a Josefu Zlámalovi, kterému jeho žena začala v průběhu závodů rodit a on i přesto závod dokončil a až potom odjel do porodnice.

Ceny v podobě pohárů, diplomů a různých sportovních drobností přijel předat velitel 15. ženijního pluku plukovník Jiří Tršo.

Text: kpt. Zuzana Králová, foto: mjr. Eduard Zika

Cenná zkušenost v mezinárodním prostředí

Záložníci cvičili ve Finsku

Tento rok se vybraná skupina příslušníků mechanizované roty AZ 72. mechanizovaného praporu opět vydala do Finska na výcvik přežití a boje v chladných, arktických podmínkách. Jednalo se již o tradiční spolupráci mezi naším praporem a Finskou armádou (respektive s její obdobou aktivní zálohy). Naši příslušníci se výcviku účastní již popáté, na povolávací rozkaz zatím podruhé.

V předchozích letech byla tato akce brána jako schválená propagace armády, ale náklady si záložníci hradili sami. V průběhu let se podařilo přesvědčit různé stupně velení armády, že takový výcvik a hlavně kooperace s našimi spojenci má velkou přidanou hodnotu i pro Aktivní zálohu AČR. Rota tak byla již dvakrát vyslána na tuto akci přímo naší armádou. Krom kooperace s Finy také příslušníci roty jezdí na různé soutěže a výcviky do Dánska, Německa i do Rakouska.

Náplň kurzu

Součástí kurzu je teorie i praxe přežití a boje v zimních arktických podmínkách. Pod tím si můžeme představit kupříkladu nauku o různých dopadech chladu na vojáky, techniku, zbraně a materiál. Například při teplotách pod minus 20 stupňů Celsia se nedoporučuje mazat ruční zbraně nebo jako mazivo použít zimní naftu, jinak hrozí uvolnění vody z běžných mazadel a doslova zamrznutí jednotlivých součástí. Vážným problémem, který silně ovlivnil např. tzv. „zimní válku“ proti Finsku a vedl k těžkým ztrátám Sovětů na přelomu let 1939 až 1940, jsou omrzliny, které se při velmi nízkých teplotách nebo velkých

teplotních změnách dokážou objevit až překvapivě rychle. Součástí kurzu tedy je předcházení vzniku omrzlin a hypotermie včetně několika praktických cvičení. Jedno z nich je i nácvik propadnutí vojáka do zamrzlého jezera nebo řeky během patroly. Pod dohledem instruktorů a zdravotníků byli účastníci kurzu vyzváni ke skoku do zamrzlého jezera, kde byla pro tento nácvik vyřezána díra o rozměru zhruba 2 x 4 metry. Měli přitom na sobě kompletní uniformu, taktickou vestu, batoh, lyže a hůlky, jako by byli skutečně na nějaké patrole. Teplota vody se pohybovala od nuly do minus čtyř stupňů. Každý si asi dokáže představit, jak velký šok to pro tělo byl. Přitom bylo potřeba zůstat v klidu a primárně zpět na led zachránit všechno vybavení a pak teprve za pomoci hrotů na hůlkách vyšplhat zpět na pevný led, vzít zachráněné vybavení a odplatit se do bezpečí od okraje prolomeného ledu. Pak se „vyválet“ ve sněhu, aby ze sebe voják dostal co nejvíce vlhkosti a následně rychle k rozdělávanému ohni, který pro jeho záchranu připravil zbytek patroly. Při extrémně nízkých teplotách zbytek vojáků z patroly nejen rozdělá oheň, ale také vytáhne karimatku i suchý spacák, do kterého společně s propadnuvším

vleze další člověk, aby ho zahřál a odvrátil podchlazení.

Vliv zimy na techniku

Krom vlivu na živou sílu působí mráz také na techniku. Např. při teplotách -30 stupňů a méně se nesmí zbytečně nebo lépe vůbec vypínat motor žádného vozidla. Je jinak velmi pravděpodobné, že při pokusu o opětovné nastartování po více než dvou hodinách dojde k poruše. Existují na to různé tabulky, po jak dlouhé době od vypnutí motoru se musí opět nastartovat, aby to bylo bezpečné. Například při teplotách -40 stupňů je to minimálně každé dvě hodiny na 30 minut. Sníh má také své výhody a omezení, například metr sněhu už výrazně omezuje pohybové schopnosti vozidel, které nemají radlici. Dokonce i tank časem pod sebe napěchuje tolik sněhu, že si prostě sedne na břicho a zapadne. Velmi dobře se ovšem dá také sníh využít při opevňování, už 1,5 m upěchovaného sněhu dokáže zastavit většinu střel z ručních zbraní.

Přežití v divočině

Součástí kurzu byly také různé úkoly zaměřené na dovednosti přežití ve finské zimní přírodě. Během kurzu záložníci lovili za pomoci jednoduchých triků ryby, srnky, případně rozdělávali oheň improvizovanými způsoby, jako třeba s použitím kovového drátu a střelného prachu z náboje. Důležité bylo samozřejmě

Finská strana našim záložníkům na místě zapůjčila zbraně.

také umět vyhledat vhodný kryt, proto bylo v rámci akce nacvičováno i budování funkčních přístřešků k přenocování.

Součástí kurzu byly také různé drobné „vychytávky“. Například je velmi znatelný rozdíl, pokud při čekání venku stojíte prostě na sněhu, nebo si pod nohy dáte malý kousek karimatky, dřeva, cokoli, co izoluje. Najednou ztrácíte teplo mnohem pomaleji. Samozřejmě další věc je vyhýbání se pití nebo konzumování čehokoliv studeného, nebo dokonce zmrzlého. Vaše tělo se za každou cenu snaží udržet si teplo, pokud budete konzumovat studené věci, tato regulace se může rychle rozhodit. Snadno si tak můžete zbytečně přivodit průjem, který vás bude dehydratovat, vysilovat a může urychlit podchlazení. Existují i rady, jak si chránit obličej před omrzlinami. Doporučují se běžné různé krémy a balzámy, realita je ale taková, že toto naopak vede ke vzniku omrzlin. Všechny tyto přípravy v sobě obsahují určité množství vody, která přimrzne na obličej. Jediná věc, kterou je možné dle Finů akceptovat, je zvířecí tuk, například sádlo z prasete.

Taktika ve velmi chladném prostředí

Během kurzu si záložníci vyzkoušeli i různé taktické dovednosti, které změny zimy ve výhodu. Pro pohyb jednotek se otevírají zcela nové cesty, které jsou po zbytek roku naopak překážkou. Toky a jezera se stávají cestami i pro těžkou techniku. Například 20 cm souvislého ledu pohodlně unese terénní auto a 70 cm tank. Během jedné patroly takto

dělali průzkum zamrzlé části jezera navrtáváním, kdy naměřili dostatečnou tloušťku pro osobní vozidla po celé trase v místě překročení vodní plochy. Další výhodou pro postupující jednotky je silné snížení hluku díky sněhu na větvích stromů. Další způsob, jak mást nepříteli, je postupovat v zástupu, a vytvářet tak pouze jednu stopu s nejasným počtem. Pokud je třeba skrýt směr postupu, je naopak žádoucí udělat mnoho stop a tras, z nichž pouze jedna vede skutečně tam, kam jdete. Přesun jednotek na lyžích je mnohem rychlejší než běžný pěší postup za tepla. Rychlost patroly se pohybuje až okolo 6 km/h.

Mezinárodní spolupráce

Tento výcvik byl jako každý rok pořádán pro finské spojence, naši záložníci tedy měli tu čest účastnit se výcviku po boku armádních rezervistů z Dánska, Estonska a Finska. V druhé polovině kurzu se vždy jednotky národů promíchají, aby byli všichni nuceni spolupracovat v anglickém jazyce a s cizími vojáky. Letos se nám dostalo cti, že všechny týmy byly vedeny příslušníkem naší roty, takže každé družstvo mělo svého velitele Čecha a zástupce Fina. Pro všechny to byla opět úžasná manažerská i osobní zkušenost. Každý národ má samozřejmě svá specifika, svou taktiku i trochu odlišné

Záložníci účastníci se cvičení

chápaní pojmů. To je krom přínosu samotného kurzu boje v zimních podmínkách to nejvýhodnější, každá spolupráce a zkušenost s našimi spojenci nám dává zkušenosti nutné nejen v situaci, kdy bychom museli společně bojovat proti nějakému nepříteli.

Cenná zkušenost

Pro záložníky šlo o velice cennou zkušenost, což potvrzuje kupříkladu jedna z účastnic des. Markéta Štauberová. „Nejcennějším aspektem cvičení se mi zdála možnost setkání se s našimi zahraničními kolegy, sdílení informací a poznatků a navázání kontaktů. Od finských instruktorů jsem se dozvěděla užitečné informace o zásadách přežití a boje v zimě a zkušenostmi prověřené principy využití zdánlivě nepříznivých podmínek ke svému prospěchu. To bylo rozšířeno o možnosti prakticky si vyzkoušet věci, ke kterým se na výcviku v ČR nedostaneme, jako například nácvik proborení se do ledu nebo přesun družstva na lyžích se saněmi. Navíc jsem měla možnost velet jednomu z družstev, což pro mě byla zcela nová a velmi cenná zkušenost.“ Svobodník Michal Koptár si výcvik ve Finsku také velice pochvaloval. „Rodina byla překvapena a stejně tak i můj zaměstnavatel. Samotný fakt, že jsem byl armádou vyslán do zahraničí, dodal aktivní záloze v očích mého zaměstnavatele na prestiži. Myslím, že to bude platit i v obecné rovině. Širší okolí nám neustále vyjadřovalo podporu. Lidé vnímají armádu velmi pozitivně. Nejednou nám při

K nezbytným dovednostem patří rozdělání ohně.

Rozmrazování sněhu

Finská krajina

naší cestě vyjádřili podporu tím, že se ptali, mávali nebo se chtěli jen vyfotit na památku. Naše anabáze nebyla jen o výcviku, který byl primárně naším cílem, ale i o reprezentaci armády jako celku,” uvedl Koptár. Finská spolupráce je stále otevřená a našim záložníkům dává cenné zkušenosti v mezinárodním prostředí.

Text: por. Jan Heřmánek, Michal Voska,
foto: archiv por. Jana Heřmánka

Domino

Ministr obrany Lubomír Metnar a prezident Hospodářské komory ČR Vladimír Dlouhý podepsali Memorandum o spolupráci v oblasti bezpečnosti a obrany. Obě instituce se v dokumentu zavázaly, že budou podporovat rozvoj svěřených odvětví, řešení stěžejních otázek a budování prestiže ČR doma i v zahraničí. Spolupráce obou institucí bude spočívat především v konzultacích a odborném poradenství, tvorbě stanovisek například v legislativní oblasti, šíření povědomí o činnostech resortu obrany a komory či aktivitách podporujících rozvoj, vývoj a výzkum v oblasti obranného a bezpečnostního průmyslu.

Už po jedenácté vzdala hokejová Sparta hold složkám integrovaného záchranného systému a příslušníkům Armády České republiky. V letošním roce se zápasy nesou ve znamení uctění legend české kriminalistiky. Součástí slavnostního zápasu bylo i symbolické předání šeku všem zúčastněným složkám. Za Armádu České republiky jej převzala brigádní generálka Lenka Šmerdová, poradkyně náčelníka Generálního štábu AČR.

Prezident republiky Miloš Zeman ocenil plukovníka Jaroslava Přiščáka, dlouholetého ředitele ASC Dukla. Pamětní list mu předal generálmajor Jan Kaše, náčelník Vojenské kanceláře prezidenta republiky.

V únoru jednali v Bruselu ministři obrany států NATO. Česká delegace v čele s Lubomírem Metnarem využila této příležitosti i k bilaterálním schůzkám a jednáním ve formátu Visegrádské čtyřky. Spojenci se shodli, že chtějí pokračovat ve výcviku iráckých bezpečnostních sil. Stejný zájem deklaroval v dopise generálnímu tajemníkovi Jensi Stoltenbergovi i irácký premiér Ádil Abdal Mahdí.

Náčelník Generálního štábu Armády ČR armádní generál Aleš Opatá předal medaili a ocenění Laudis Memorabilis bývalému vojákovi z povolání a záložníku rotmistru Jozefu Jakabovi. Jde o poděkování za patnáctiletou službu v aktivní záloze. Voják dosáhl v letošním roce věku 60 let, čímž bude jeho služba ze zákona ukončena.

Pracovník odboru komunikace a náš kolega Petr Toman nastoupil na šestitýdenní základní výcvik do Vyškova. Pokud uspěje, stane se novým příslušníkem aktivní zálohy. „Chci této republice sloužit. Cítím v tom smysl,“ říká. Se svými zážitky v cestě za vysněnou uniformou se s vámi podělí na sociálních sítích, kde budou od 16. února každý týden vycházet jeho Dopisy z vojny.

**Součástí úkolového uskupení armády České republiky
Baltic Air Policing 2019 v Estonsku byli i ženisté**

EOD specialisté na jedničku

Řídící věž na letecké základně Amari v Estonsku dostává zprávu od pilota, že v letícím letadle selhaly zbraňové systémy. Vzápětí je aktivována hotovostní jednotka. Její součástí jsou i dva EOD specialisté 15. ženijního pluku. V momentě, kdy letadlo zastavuje na odstavné ploše, tzv. nouzové stojánce, začíná jejich práce – pomáhají určovat postup zásahu, zachraňují pilota, zajišťují munici a snaží se uvést letoun znovu do provozu.

Na řešení takových a podobných scénářů mimořádných událostí se připravovali npor. Ondřej Tichý a rtm. Michal Novotný s ostatními odborníky kontingentu, který byl složen zejména z příslušníků letecké základny v Čáslavi. Jednalo se o zabezpečení úkolového uskupení armády České republiky pod názvem Baltic Air Policing 2019, které působilo v Estonsku v závěru loňského roku. Pyrotechnici 15. ženijního pluku, kteří se účastnili mise v Estonsku, se

vrátili do Čech na začátku ledna letošního roku. Za sebou mají několikaměsíční zabezpečení hotovosti pro řešení mimořádných událostí na výzbroji letounů JAS-39 Gripen.

„Pro mě to byla první příležitost se s letounem švédské výroby, tedy Gripenem, fyzicky seznámit do detailů a osvojit si ho jako zbraňový systém. Samotné řízení střely známe a máme k nim potřebnou technickou dokumentaci a EOD publikace. Na jejich základě jsme schopni řešit EOD zásah. Jakmile je ale ta munice navěšena na letounu, zbraňovém systému, tak už je to jiné. Pak už se musíme seznámit s celým systémem, který s sebou nese další rizika. Např. jiné výbušné prostředky a pyrotechnické náplně, hořlavé a toxické látky, přehřáté brzdové kotouče atd. To vše definuje bezpečnost práce na letounu, a to bylo pro nás na Gripenu v podstatě nové. Obrovský kus práce v tomto směru odvedl npor. Michal Mairych, kterého

jsem v Estonsku střídal a který mě ke Gripenu přivedl vůbec poprvé,” vysvětluje svoje začátky na letecké základně EOD specialista npor. Ondřej Tichý z 15. ženijního pluku.

Vůbec první spolupráce vzdušných sil AČR a 15. ženijního pluku začala v roce 2016 na Islandu, kde se začaly využívat letecké řízené střely AIM-9 Sidewinder a AIM-120 AMRAAM na letounech JAS-39 Gripen. Tyto letecké řízené střely poskytli Američané s podmínkou, že zabezpečení životního cyklu a všech formálních náležitostí souvisejících s mimořádnou událostí mimo území ČR při nasazení těchto muničních systémů bude garantovat EOD specialista AČR. Ten musí splňovat odbornou způsobilost získanou v kurzu při akademii amerického námořnictva.

Tento kurz absolvoval i Ondra Tichý. „V roce 2007 jsem byl jako první student z 15. ženijního pluku a z ženijního vojska vůbec do tohoto kurzu vyslán. Každý účastník musí během sedmi měsíců projít více jak 70 různými testy, z toho hned v prvním týdnu vás čekají čtyři z nich. Je tam tedy potřeba hodně motivace

a sebereflexe. Ke klasické znalosti angličtiny se musíte doučit technickou angličtinu, která je zapotřebí k práci EOD specialisty. Neúspěšnost bývá poměrně vysoká. Češi ale pokaždé kurz úspěšně dokončili."

I přes velké množství získaných znalostí a zkušeností se musel nadporučík Tichý v Estonsku potýkat s celou řadou neznámých. „Hned po prvním cvičení se objevily otázky, na které jsem hledal odpovědi. Další dny jsem strávil telefonáty se svými kolegy z ČR, s nimiž jsem si převážně potřeboval ujasnit postupy, které jsme každý v kurzu v Americe mohli vnímat a pochopit trochu jinak. Navíc, každá mimořádná událost má tisíc a jednu podobu. Neexistuje jednotný postup a univerzální metodika, která by fungovala na každou situaci. Bezpečnostní zásady jsou však u letounu, výzbroje a munice jasně dané."

Zkušenosti jednotek z jednotlivých misí se postupně vytvářejí a vyvíjí a zároveň se i sdílí s partnerskými zeměmi. Země, jako je Česká republika, většinou používají munici z USA. Moderní řízené střely podléhají režimu utajovaných informací, aby tato munice nemohla být zneužita nebo kompromitována. I proto jsou určováni specialisté, kteří za danou munici a zbraňový systém zodpovídají. A tato zodpovědnost vyžaduje dobré znalosti, trénink a hlavně zkušenosti.

„V tomto směru si v EOD branži trochu dlužíme. Bylo by potřeba zásahy při mimořádných událostech s letouny trénovat i v České republice, nejen na kurzech v USA. Sice k těmto scénářům nedochází často, ale i tak musíme znát postupy a vědět, jak se v těchto situacích správně zachovat. Díky podpoře velení kontingentu BAP 2019 a ochotné spolupráci odborníků vzdušných sil se nám povedlo postupy pro JAS-39 Gripen navrhnout," zhodnotil svoje zkušenosti z mise v Estonsku Ondřej Tichý.

Text: kpt. Zuzana Králová, foto: npor. Michal Mairych, npor. Ondřej Tichý a archiv BAP 2019

VÝBĚROVÉ ŘÍZENÍ K PRŮZKUMNÝM JEDNOTKÁM 4. BRN

nabízíme:

- být výsadkářem
- atraktivní výcvik ve výběrové jednotce
- individuální přípravu v úzkém kolektivu
- možnost kariérního růstu a sebevzdělávání
- perspektivu

požadujeme:

- zdravotní klasifikaci „A“ - schopen jako výsadkář
- výroční přezkoušení z TP s hodnocením min. DOBŘE
- předpoklady pro získání OFO na stupeň „TAJNĚ“
- týmového ducha
- psychickou odolnost
- fyzickou zdatnost
- samostatnost
- odpovědnost
- rozhodnost

DATUM KONÁNÍ VÝBĚROVÉHO ŘÍZENÍ
30. 3. - 3. 4. 2020

KONTAKT:
nrtm. Pavel DENIGR - VÚ 1762 - ŠIS
alc: 280 232

Nad Lipnem bylo opět rušno,
cvičili tam záchranáři

Vrtulníky nad ledem

I přesto, že bylo Lipno zamrzlé jen pár dnů, lidé na jeho hladině neskutečně hazardovali. Led byl totiž stále příliš tenký, a tak není divu, že se zde propadla čtveřice bruslařů. Záchranáři se k nim nemohli dostat po zemi, pomoc proto musela přijít ze vzduchu. Cvičení s reálným námětem ukázalo interoperabilitu jednotlivých záchranných složek, ale poukázalo i na nezodpovědnost některých lidí.

Námět cvičení vychází z reálné situace. Bohužel hazard mladých lidí málem dopadl tragicky, nebýt vojenských záchranářů a jejich červeno-bílých „Sokolů“ s nepřehlédnutelným nápisem na trupu Search and Rescue – SAR. Podobné situace řeší posádky vrtulníků W-3A Sokol v rámci letecké záchranné služby, kterou armáda provozuje v Plzeňském, Karlovarském a Jihočeském kraji. Cvičení se zúčastnily posádky vrtulníku W-3A Sokol 243. Vrtulníkové letky z letiště Praha-Kbely, specialisté – letečtí záchranáři Hasičského záchranného sboru Jihočeského a Plzeňského kraje a zdravotníci – letečtí záchranáři Jihočeského kraje. Intenzivně cvičili v prostoru vodní nádrže Lipno postupy pro případné nasazení. Každý ostrý zásah totiž vyžaduje zažité návyky nejen v pilotáži, ale i při koordinované činnosti záchranářů.

Pravidelný trénink

„Každá dovednost se musí pravidelně trénovat. Ideální varianta v případě zamrzlé plochy je, když vrtulník může takzvaně dosednout na led. V praxi to znamená viset těsně nad ním v řádech centimetrů a tonoucí osobu vytáhnout přímo do kabiny vrtulníku. Pokud to nejde, na řadu přijde palubní jeřáb nebo lanový podvės pod vrtulníkem,“ vysvětlil řídící cvičení major Marek Bohuněk. Šest posádek se během dne střídalo ve vojenském vrtulníku. Nad díru v ledu, vysekanou asi 300 metrů od břehu, přepravoval na střídačku dvanáct

cvičících hasičů a zdravotníků, kteří už jsou anebo se teprve stanou leteckými záchranáři. „Od posádek vrtulníků to vyžadovalo adekvátní reakce na konkrétní situaci. Už tak náročné záchranné práce, které stojí na vrcholu obtížnosti, byly ještě nesnadnější. Bylo to nejen o přesném visení nad místem zásahu, ale

i o specifické činnosti všech profesionálů na palubě a v terénu. Každá byt sebemenší malíčkost může mít klíčový význam při případné záchráně lidského života, kdy jde zejména o čas a efektivitu zásahu,“ dodává zkušený vojenský pilot vrtulníku W-3A Sokol.

Spolupráce více složek

Zázemí na Dolní Vltavici a figuranty v roli lidí propadlých v ledu poskytli krumlovští vodní záchranáři Českého červeného kříže v čele s Milanem Bukáčkem. „Musíme se naučit pohotově spolupracovat s piloty a leteckými záchranáři. My v případě zásahu fungujeme jako takzvaná first response. K člověku v ohrožení se dostaneme jako první, držíme ho v bezpečí a voláme letecké záchranáře, pokud je třeba,“ uvedl Milan Bukáček a pochválil vzájemnou spolupráci. V případě záchrany jde o čas. Ale o čas a jeho naplnění jde i u cvičení. Každá hodina součinnostního cvičení je cenná. Co let, to originál. Obzvláště u záchranných akcí nejde spoléhat na to, že už se jednou podobná situace zvládla, a tím pádem jsou záchranáři i piloti připraveni. Dlouhodobá praxe je sice dobrým základem, ale pro udržení kvalifikace je třeba neustále drilovat postupy. Zkrátka záchranáři a piloti musí být připraveni na jakoukoliv situaci. Tomu dopomáhají cvičení s reálným námětem zasazená do reálného prostředí. V tomto případě Dolní Vltavice, v jiných případech to je Špičák, nádrž Hracholusky, Velká Amerika a další.

Text: kpt. Zuzana Špačková,
foto: Jaroslav Vlček

Šek z prodeje nože

Projekt Válečný veterán, který loňský rok zahájila společnost Mikov, si dal za cíl propojit připomínku hrdinství českých a československých vojáků s humanitární pomocí pozůstalým po padlých vojácích i vojákům, kteří ztratili své zdraví při plnění svých služebních povinností. Během první vzájemné spolupráce mezi Vojenským fondem solidarity a Mikovem byl do fondu předán šek na 100 000 korun, tedy výtěžek z prodeje limitované série nože M1917, vyrobeného na základě motivu osobní zbraně válečného hrdiny generála Josefa Bílého. Šek z rukou ředitele společnosti Mikov Karla Ježka převzala brigádní generálka Lenka Šmerdová, předsedkyně výboru Vojenského fondu solidarity. Přestože se u tohoto prvního projektu jedná o limitovanou sérii kopie historické zbraně, další nože již budou autorské originály zhotovené podle návrhů mjr. Romana Hippíka. Dalším v pořadí je nůž s pracovním názvem Storm, který bude připomínkou armádní účasti v tzv. první válce v Zálivu. Ten bude představen vojenské i široké veřejnosti v nejbližších měsících.

Text a foto: Michal Voska

DÍKY VÁM MŮŽEME POMÁHAT

číslo sbírkového účtu **44665522/0800** variabilní symbol **918**

Sekce průmyslové spolupráce uspořádala konferenci spojenou s ukázkou výcvikových programů armád USA a Izraele

Simulační technologie v praxi

Nasadit si speciální brýle, které vytvoří iluzi pobytu v objektu s nepřáteli, do ruky vzít makety zbraní ve skutečné velikosti, jež dokážou nasimulovat i zpětný ráz – takové pomůcky a technologie si mohli vyzkoušet účastníci odborné konference spojené s ukázkou výcvikových programů využívaných armádami USA i Izraele. Nechyběla ani účast studentů a odborníků z Institutu informatiky, robotiky a kybernetiky ČVUT.

Představené technologie jsou unikátní především v přístupu k výuce, vzdělávání a výcviku. Nejde jen o využití technologií, které umožňují trénink v oblastech, kde nelze trénovat klasickými způsoby, ať už z důvodu bezpečnosti nebo vysokých nákladů. Jde o celkovou změnu výuky, kdy se místo pasivního učení ve třídě aplikuje interaktivní přístup, který výcvik nebo výuku významně zrychluje a účastníci dosahují lepších výsledků. Nové postupy a technologie na konferenci představil Moshe Markovitz ze společnosti Magnifica z Izraele. Výrazně zrychlují mentální přípravu pro

řešení krizových situací, což platí pro ozbrojené síly, ale i třeba pro hasiče, další složky integrovaného záchranného systému nebo školy a nemocnice.

Téměř neomezené možnosti

Možnosti simulací jsou prakticky neomezené. Pro resort obrany lze jako příklad uvést vysoce sofistikovaný výcvikový program pro odstřelovače či projekty v oblasti výcviku služebních psů. V praxi si účastník nasadí brýle, do rukou vezme speciální zbraň, prostor, kde se pohybuje, je doslovně posetý čidly a snímači.

Každý krok vidí v brýlích jako reálný pohyb v zastavěné oblasti, v džungli, či v jakémkoliv prostředí, které je třeba natrénovat. Čidla snímají nejen kroky, ale i to, zdali se dotyčný sehnul, kdy měl, správně se kryl atp. V případě odstřelovačů to platí podobně, zde hraje i podstatný vliv počasí, vítr, nerovnosti terénu atp. Tím, že jsou nahrány zcela věrohodné simulace, včetně nastavení zaměřovače, je možné ušetřit, s ohledem na cenu velkorážné odstřelovačské munice, nemalé finanční prostředky. Izraelská armáda kupříkladu počítá do budoucna s výrazně větším zapojením

simulací, což by mohlo i zkrátit povinnou vojenskou docházku pro muže i ženy.

Adaptace psovodů

Česká republika má ve světě velice dobré jméno v oblasti výcviku služebních psů. Dokonce jde o ceněný vývozní artikl, přičemž vyjma výcviku psa samotného je zde zapotřebí dlouhé doby, než se psovod se svým chlupatým partákem sžije. To může trvat mnoho měsíců a pro nováčky jde o náročné období. Simulace, kterou Magnifica využívá, výrazně zlehčuje výcvik samotný s ohledem na pohyb psovoda, na přirozené chování, ale i na řadu kynologických dovedností. Celé to zní jako sci-fi, výcvik psa bez psa, ale funguje to. V praxi je základ totožný. Prostor sledují čidla, psovod má na sobě brýle, nicméně není zde kladen důraz na zbraň a na taktiku, ale na pohyb s uvědoměním si přítomnosti psa. Tento školicí program tak může dle adaptačních schopností psovodů zkrátit výcvik až o třetinu, tedy o několik měsíců.

Technologie pomáhají k lepšímu výcviku

„Úkolem sekce průmyslové spolupráce Ministerstva obrany je nejen propojovat obranný průmysl ČR s potřebami ozbrojených složek v jiných zemích, ale i vyhledávat témata, oblasti a technologie, které pomohou rozvíjet obranyschopnost České republiky. V tomto konkrétním případě jde o velmi perspektivní oblast propojující moderní technologie a potřeby rychlejšího a intenzivnějšího rozvoje schopností příslušníků ozbrojených sil,“ uvedla Magdalena Orlovičová ze sekce průmyslové spolupráce MO. Česká republika je jedním z lídrů v oblasti umělé inteligence a virtuální reality. Český institut informatiky, robotiky a kybernetiky ČVUT je v těchto oblastech také velice aktivní a spolupráce s resortem obrany při výměně informací, zkušeností, dovedností a interoperability je prospěšná pro obě strany. Konference účastníkům ukázala budoucí možnosti v aktivním přístupu k výuce a výcviku s využitím virtuální reality, ale i ukázku systémů využívaných k výcviku IDF (Israel Defence Forces), který je lídrem v dané oblasti. Česká armáda má se simulací již řadu zkušeností, příkladem je 4. brigáda rychlého nasazení a nedávné vyvedení v Doupovských horách.

Simulátory při tréninku CQB

Vojáci použili soubojové simulátory při výcviku ke kontrole sladění mechanizovaných čet 2. mechanizované rotý ve Vojenském výcvikovém prostoru Hradiště a dále v posádce, při tréninku boje v zastavěných oblastech. Zaměřili se na přesun jednotky, rozmístění, přípravu na útok, přechod do útoku a zaujetí opěrného bodu čety. Podle velitele 41. mechanizovaného praporu podplukovníka Stanislava Kočiči se simulátory ukázaly jako vynikající prostředek při výcviku. „Celý systém je napojený na pracoviště řídicího výcviku (EXCON), který v přímém přenosu sleduje pohyb všech

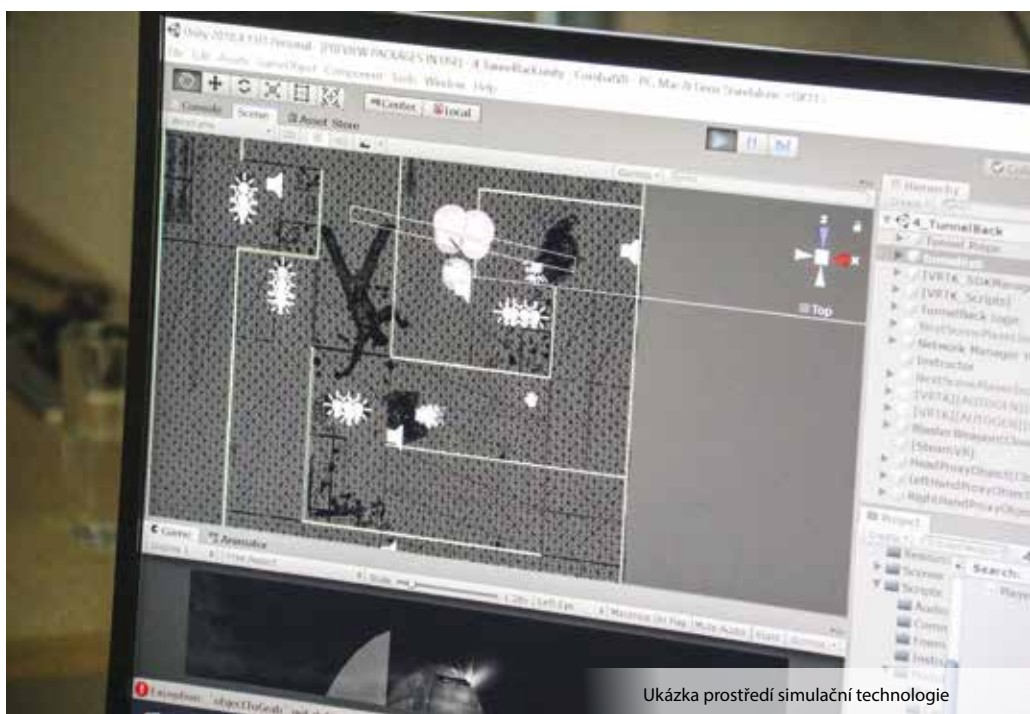
jednotlivců na bojišti. Barvy mu pak ukazují aktuální stav – nepřítel, zranění či vyřazení.“ Systém funguje jako soustava senzorů, která snímá laserové signály iniciované vystřelením cvičné munice. Vyhodnocuje se přesnost a efektivita zásahu a na základě toho je pak zasazený voják z další akce vyřazen, případně je označen jako zraněný s tím, že jeho stav vyžaduje ošetření a následnou evakuaci. Důležitou částí byl společný výcvik jednotek 4. brigády rychlého nasazení v boji na krátkou vzdálenost v uzavřených prostorách. Boj v budovách je přitom pro vojáky nejnepříjemnější, oběti na životech bývají značné. Proto musí mezi vojáky probíhat dokonalá koordinace.

Simulátory v AČR od roku 2011

Česká armáda používá od roku 2011 soubojový a střelecký simulátor bojových vozidel

(SSS-BV) Pandur. Nové simulátory pro pěchotu od stejné firmy na uvedené simulátory navazují a jsou s nimi plně slučitelné. Armáda je bude využívat k posílení výcvikové schopnosti Centra simulačních a trenažerových technologií (CSTT). Systém bude sloužit k přípravě jednotek a štábů brigádních úkolových uskupení společně s dalšími simulačními centry a jednotkami NATO. Celkově může CSTT vybavit simulátory až 300 vojáků. Systém od společnosti SAAB používá dvanáct států Evropy. Co se týče systémů od společnosti Magnifica, které byly představeny na konferenci, zde jde zatím o budoucnost, nicméně s modernizací armády a postupným navyšováním počtu vojáků budou simulace čím dál tím důležitější.

Text a foto: Michal Voska

Ukázka prostředí simulační technologie

Virtuální realita v praxi

Představujeme příslušníky aktivní zálohy a jejich profese

Záložníci pod lupou

**Roman Škop, narozen v roce 1979 v Bedihošti,
nyní žije ve Výšovicích**

Po základní škole úspěšně absolvoval strojírenský obor na Střední průmyslové škole v Prostějově zakončený maturitní zkouškou. Po střední škole necelý rok pracoval ve výrobě plastových oken a mezitím mu přišel povolávací rozkaz na základní vojenskou službu. V dubnu 1998 nastoupil do Prostějova k 6. speciální brigádě jako řidič Tatry 815

(8×8). Za tři dny byl převelen na tři a půl měsíce do Jihlavy. Tam mimo klasické vojenské C absolvoval i kurz E na přívěsy a návěsy a kurz řidičského instruktora pro výcvik mladých řidičů. Řízení Tatry ho bavilo, a proto po vojně nastoupil na několik let do firmy, která se zabývala demoličními a zemními pracemi. Zde mimo řízení klasické Tatry S3 pracoval

i jako strojník na UDS 114, který je postaven také na tatrováckém podvozku.

Civilní profese

Odtud po sedmi letech odešel a vrátil se ke strojařině. V tu dobu se ale již nekreslilo na prknech, nýbrž na počítačích, a tak se bylo zase co učit. Přes návrhy pecí na keramiku, pluhy na sníh, dráhy automatizovaných provozů a dalších strojírenských a zámečnických konstrukcí se dostal až k nynější profesi. Tou je konstrukce a design rollkontejnerů pro průmysl a logistiku. Mezi jeho koníčky patří geocaching, míčové sporty a jízda na chopperu. S manželkou chodí na výlety se psem převážně po krásách české přírody.

Vztah k armádě

Kdo si jako malý kluk nikdy nehrál na vojáčky? Romana k armádě asi nejvíc povzbudilo barvitě vyprávění dědy, jehož otec sloužil v československých legiích v Rusku. Fyzicky k armádě poprvé přičichnul při odvodu. Už předtím se ale rád díval na filmy s vojenskou tematikou, a to jak z české, tak i zahraniční produkce. Jistě nejzajímavějším obdobím pro

Roman Škop s útočnou puškou Bren

něj bylo, je a bude období druhé světové války. Jako strojaře ho nejvíce zajímá vývoj zbraní a vojenské techniky. Jako většina jeho vrstevníků i on bral vojnu jako nutné zlo. Nicméně s odstupem času byl za ten rok rád. Naučilo ho to soběstačnosti, respektu k autoritám, pravidelnému režimu a disciplíně. „Mnozí mladí muži by tohle potřebovali jako sůl,“ myslí si Roman Škop.

Kdy se o AZ dozvěděl

O aktivní záloze se poprvé dozvěděl před lety v médiích. Jelikož byl ale v tu dobu usedlý chlápek s břískem a jinými zájmy, tak jej to nechávalo chladným. Před několika lety shodil pár desítek kilogramů a v tu chvíli potkal kamaráda, který slouží u profíků a mluvil právě o aktivní záloze, že potřebují nové lidi. Začal se o zálohu více zajímat a nakonec to dospělo až k rozhodnutí zajít na KVV a podat si žádost.

Motivace pro vstup

Faktorů bylo hned několik. Prvním bylo, že si chtěl udržovat a zlepšovat svou kondici, aby se zase nevrátil k tomu bříšku. Druhým bylo alespoň na chvíli opustit stereotypní

kancelářské práce, poznat nové prostředí, nový kolektiv i nové lidi. Člověk si tam dá do těla, ale vyčistí hlavu nejen od strojařiny. Dalším důvodem bylo naučit se zase něco nového. Přeci jen od ZVS uběhlo 20 let a vývoj ve všech oblastech se posunul. Svět je, podle něj, v některých směrech nestálý a on chce být připraven ochránit nejen sebe a rodinu, ale pomoci i ostatním. No a jednou z posledních motivací je samozřejmě i patriotismus.

Ohlasy okolí

Než se rozhodl vstoupit do aktivní zálohy, tak to dlouho probíral hlavně s manželkou. Ta zpočátku nesouhlasila, ale následně rozhodnutí respektovala. Musel jí ovšem slíbit, že se mu nic nestane. Následně oslovil zaměstnavatele, u kterého tehdy pracoval, a ten s tím problém neměl. Co se týče ohlasů rodičů a příbuzných, ti mu v legraci řekli, že je blázen. Od kamarádů se mu dostalo maximální podpory a uznání.

Pozice v AZ

Původně chtěl někam poblíž, Prostějov nebo Olomouc, ale na KVV mu řekli, že obě jednotky jsou víceméně naplněné. V Hranicích ale vznikla nová rota a potřebují tam řidiče. Vzpomněl si, jak ho jízda nákladákem bavila, a tak se rozhodl pro tamní mechanizovaný prapor. Chtěli jej sice primárně jako řidiče BVP, ale se svými tělesnými proporcemi raději sáhl po volantu v Tatře. Byl zařazen jako starší řidič spojovacího družstva s hodností desátníka. S tou také končil ZVS. Jednotka ještě není kompletní. Protože do ní nastoupil těsně po jejím startu, tak zatím na cvičeních absolvoval různé vševojskové úkoly. Bohužel jim zatím nebyla přidělena žádná technika (ani na zápůjčku), a proto se k řízení moc nedostane. Jako řidič spojovacího družstva se tedy více stará o logistiku a zabezpečení ostatních jednotek v rotě. Nastoupil 1. května 2018 a hned v červnu absolvoval první cvičení. Bylo to třetí cvičení zálohy, kdy na prvním byl pouze jeden voják, na druhém devět a teď už dvacet jedna včetně jeho. Od té doby absolvoval všech pět dalších cvičení a v únoru tohoto roku absolvoval další.

Četnost cvičení

Mají tři cvičení ročně v délce deseti dnů a někteří k tomu absolvují i další, s armádou

spojené aktivity. Roman se například účastnil víkendové střelecké soutěže družstev v Jinčích, a mohl tak s dvěma kolegy rotu reprezentovat. Desetidenní cvičení považuje za optimální. Při kratším cvičení by se člověk ani nestačil přeorientovat na vojenský režim a už aby se vrátil do toho civilního. Taky je otázka, jak by byl při delším cvičení tolerantní zaměstnavatel. Obzvláště, když v loňském roce byla cvičení ve dvou měsících po sobě. Letos se účastnil zmíněného únorového cvičení a další dvě budou na sklonku roku, opět těsně za sebou.

Ohlasy vojáků z povolání

Většinou je berou jako sobě rovné. Setkal se i s názorem, že záložáci zabírají místo a berou

Roman je milovník vojenské historie.

finance, ale to je velice ojedinělé. Na druhou stranu slyšel také pochvalné ohlasy, zejména toho rázu, že jde o dobrovolnost. Vojáci si to zvolili jako své povolání, ale oni, záložáci, kromě civilní profese ještě musí zvládat vojenské drily. Co se týče instruktorů a velení, tak to si velice pochvaluje. Snaží se do nich, v rámci možností a krátkého času, vměstnat mnoho informací a naučit co nejvíc tak, aby mohli profíkům pomoci a plnohodnotně „krýt“ záda. Stejně tak by to měli vnímat i vojáci z povolání. Pokud to bude potřeba, tak se na sebe musí moct spolehnout a ne si navzájem házet klacky pod nohy. To by si pod sebou zbytečně podřezávali větev.

Pozice vojáka z povolání

Tu rád přenechá mladším. Jako základák měl takové ambice a myšlenky. Ty ale dávno přešly a už se zpátky nevrátily. Jemu stačí služba v aktivní záloze.

Na základě vyprávění Romana Škopa připravil Michal Voska,
foto: archiv Romana Škopa

S novým velitelem 15. ženijního pluku v Bechyni plukovníkem Jiřím Tršem jsme hovořili o současnosti a budoucnosti jeho útvaru

Schopnosti požadované standardy NATO

Před nedávnem se novým velitelem 15. ženijního pluku v Bechyni stal plukovník Jiří Tršo. Při této příležitosti jsme ho požádali o následující rozhovor.

Přebral jste ženijní pluk, jak jste spokojen s tím, co jste měl možnost vidět?

Před mým odchodem na Generální štáb a ustanovením do funkce náčelníka ženijního vojska jsem pracoval na pozicích náčelníka štábu a později zástupce velitele ženijní brigády, která se v roce 2013 změnila na ženijní pluk. Převzetím funkce velitele pluku jsem se vrátil do prostředí, které důvěrně znám. Navíc, jako náčelník ženijního vojska jsem často a úzce spolupracoval s velením ženijního pluku. Díky tomu jsem si vytvořil přesnou představu o tom, jakým způsobem pluk „funguje“. Ženijní pluk v dnes již staré organizační struktuře dosahoval za daných okolností vždy výtečných výsledků a mohu konstatovat, že jsem byl vždycky hrdý na to, že jsem ženista a že ženijní pluk patří mezi nejlepší útvary AČR.

Do Bechyně jste přišel z funkce náčelníka ženijního vojska. Je velký rozdíl mezi pohledem na podřízené jednotky z Generálního štábu a přímo z místa dislokace?

Samozřejmě, rozdíl je to obrovský. Na Generálním štábu se řeší otázky strategické úrovně. Z tohoto pohledu pojmáte ženijní pluk jako součást ženijní podpory. Hlavním úkolem náčelníka ženijního vojska je vytvořit podmínky pro jeho rozvoj tak, aby bylo schopno plnit úkoly ženijní podpory nejen AČR, ale i v prospěch

operací NATO ve všech oblastech. Tedy jako je například oblast standardizace a tvorby předpisů, výstavba ženijních jednotek či pořízení ženijní výzbroje. Práci velitele pluku vidím především v práci s lidmi. Hlavním úkolem je vytvořit takové podmínky, aby tyto úkoly stanovené nadřazeným stupněm byly splněny. A to především organizací výcviku jednotek, zabezpečením odborné přípravy personálu a vytvořením podmínek pro implementaci standardních operačních postupů k zajištění interoperability s ostatními partnery NATO. Jako důležitou také vidím z důvodu optimalizace rozvoje ženijního vojska zpětnou vazbu na strategický stupeň.

Jaké nejdůležitější úkoly stojí v letošním roce před ženijním plukem?

Ženijní pluk byl k 1. lednu reorganizován. Původní organizační struktura ženijního pluku o dvou praporech již nebyla schopna zabezpečit požadavky kladené na ženijní podporu v plném rozsahu. Proto bylo v uplynulém roce náčelníkem Generálního štábu rozhodnuto zreorganizovat ženijní pluk na pluk o třech praporech. Dva prapory pro zabezpečení bojové ženijní podpory 4. a 7. brigádního úkolového uskupení a jeden prapor pro plnění ženijní podpory operací NATO. Na základě těchto skutečností byl vytvořen nový ženijní prapor v posádce Bechyně. Hlavním úkolem tohoto roku bude zajistit plynulý přechod štábů a jednotek na novou organizační strukturu a zahájení přípravy k získání a udržení požadovaných ženijních schopností dle CC & CS (Capability Codes & Capability Statements), stabilizovat personální obsazení jednotek a štábů a zahájit odbornou přípravu personálu.

Jaké jsou vaše priority v tomto směru?

Mou prioritou bude splnit úkoly výcviku jednotek zařazených do 4. brigádního úkolového

uskupení, vyčlenění sil a prostředků do pohotovostních systémů a splnění úkolů přípravy a nasazení ženijních specialistů a jednotek během zahraničních operací a pohotovostních sil určených v prospěch IZS. K naplnění těchto úkolů je plánována i řada komplexních výcviků jednotek a štábů, včetně cvičení se zahraničními partnery jako je například mezinárodní cvičení v překonávání vodní překážky, které již tradičně organizujeme spolu s našimi slovenskými kolegy ze ženijního praporu v Seredi a příslušníky Národní gardy USA. Nesmím zapomenout také na plnění běžných úkolů, jako jsou například pravidelné údržby vojenských výcvikových prostorů nebo pyrotechnický průzkum a asanace opuštěných vojenských prostorů. Jak vidíte, ženisté se nebudou ani v letošním roce nudit nebo si stěžovat na nedostatek práce.

Na co se chcete zaměřit, kam dál byste chtěl ženijní pluk v budoucnu posunout?

Člověk, který nežije pro budoucnost, žije v minulosti. Každý z nás má nějaké vize, cíle, kterých by chtěl dosáhnout, ať už v soukromém životě či v povolání. Mým cílem je dosažení takových schopností ženijního pluku, které budou odpovídat požadovaným standardům NATO v oblasti poskytování ženijní podpory vytvářením podmínek k zajištění pohybu a ochrany vlastních jednotek, k omezení pohybu protivníka a zajištění všeobecné ženijní podpory. Cíl je, zdá se, jednoduchý. Způsob, jak ho dosáhnout, už tak jednoduchý nebude. Nejdříve by bylo nezbytné provést analýzu současného stavu ve všech oblastech, najít a pojmenovat slabá místa a stanovit způsob řešení včetně časové osy s ohledem na limity, které mohou zásadním způsobem ovlivnit plnění úkolů. Dosažení těchto cílů je samozřejmě podmíněno kvalitní a poctivou prací všech příslušníků ženijního pluku, mě nevýjímaje.

Ke splnění úkolů ženijní podpory je kromě kvalifikovaného personálu nezbytná i potřebná technika a vybavení. S jakými akvizičními zadáními v prospěch ženijního pluku počítáte do roku 2030?

Výstavba AČR je ovlivněna rychle se měnícími vnějšími bezpečnostními faktory, zhoršujícím se bezpečnostním prostředím a nestabilitou. Na tyto skutečnosti musí AČR reagovat a mít takové schopnosti, které budou odpovídat požadovaným standardům NATO a způsobu jejího použití. Výstavba těchto schopností je ovlivněna nejenom dostatkem kvalifikovaného personálu, ale také kvalitní a moderní výzbrojí a výstrojí. V souladu s Konceptí výstavby AČR a Programem rozvoje pozemních sil je plánováno pořízení ženijní techniky

a materiálu také pro ženijní pluk. Dosažení požadovaných schopností je plánováno ve dvou krocích, v milnících 2025 a 2030. V prvním milníku, tedy do roku 2025, je plánováno ve prospěch ženijního pluku pořídit takovou techniku, která nahradí tu zastaralou (ta svými parametry již nedostačuje) a která je nezbytně nutná k plnění nově vytvářených schopností. Mezi hlavní projekty patří náhrada stávající pontonové mostové soupravy (PMS-10) za novou s nosností minimálně MLC (Military Load Classification) 80 a mostních automobilů s nosností MLC 70, dle STANAG 2174 a s balistickou ochranou osádek na úrovni 2 dle STANAG 4561. V prospěch týmů uvolňování cest plánujeme pořízení vozidel MRAP (Mine Resistant Ambush Protected), což jsou obrněná vozidla navržena s důrazem na odolnost proti účinkům min na úrovni minimálně 3 dle STANAG 4561 včetně vybavení univerzálním nosným zařízením (upínací deskou) pro zavěšení radlice, rolleru, manipulačního ramene, fukaru, odsunového zařízení, GPR (zemní radar) apod. Ve prospěch rot bojové ženijní podpory plánujeme pořízení vozidel HMEE (High Mobility Engineer Excavator) čili rypadlonakladačů s balistickou ochranou osádek na úrovni 2 dle STANAG 4561. Jak vidíte, hlavní důraz u všech akvizic je položen na bezpečnost posádek.

K dosažení schopností k milníku 2030 plánujeme doplnit rotu bojové ženijní podpory a jednotky EOD vozidly s odpovídající balistickou ochranou, pořízení minových vrhačů jako náhradu stávajících MV-3 za prostředek s delším dostřelem k zabezpečení minování na dálku, včetně nových min splňujících podmínky bezpečnosti a mezinárodních úmluv. Pro vodní čety plánujeme pořízení nových úpraven vody s celkovou kapacitou 400 m³ denně na každou četu. Pro podporu 7. brigádního úkolového uskupení chceme přezbrojit 153. ženijní prapor na novou pásovou techniku na jednotné podvozkové platformě a také na základě případné nové tankové platformy, pořízení nových mostních tanků a návěsných tankových odminovacích zařízení. V neposlední řadě plánujeme v návaznosti na skončení jejich životního cyklu obměnu zemních strojů, jako jsou autorypadla, buldozery, grejdry a rypadlonakladače.

Ve struktuře vašeho pluku je zařazeno i několik jednotek aktivní zálohy. Jak moc jste pokročili v jejich budování?

V podmínkách 15. ženijního pluku budujeme dvě záchranné rotu a jednu pontonovou rotu. Jedná se o klíčový zdroj připravených vojáků v záloze k posílení schopností ženijního pluku především během vojenských a nevojenských krizových situací na i mimo území ČR. Naplněnost jednotek AZ se postupně zlepšuje, přičemž z regionálního hlediska je na tom lépe Bechyň, kde se pohybuje na více než 40 %. U záchranné rotu AZ v Olomouci je to

zatím jen 25 %. V letošním roce plánujeme pro aktivní zálohu výcvik jak odborný, včetně účasti na cvičeních (například Labe 2020 v Litoměřicích) a na kurzu stavby těžké mostové soupravy (TMS) v Kojetíně, tak i vševojskovou přípravu.

Ženijní pluk udržuje velice úzkou spolupráci se slovenskou ženijní jednotkou v Seredi. Kdysi se dokonce uvažovalo o vytvoření česko-slovenského ženijního útvaru. Co všechno by tato spolupráce měla přinést v budoucnu?

Spolupráce s ženijním praporem v Seredi se již stala zaběhlou tradicí, která pramení ze společné minulosti, z techniky, která je mnohdy stejná jako ta naše a podobných standardizačních postupů. Důležitá je taktéž relativní blízkost tohoto útvaru a absence jazykové bariéry. V minulosti jsme společně cvičili zejména úkoly ženijních jednotek při poskytování

pomoci civilnímu obyvatelstvu v krizových situacích a výcvik pontonových jednotek. Nyní se již zaměřujeme i na jiné oblasti ženijní podpory. V letošním roce plánujeme během cvičení Open Water společný výcvik potápěčů pro sladění postupů při zajišťování ženijních prací pod vodou. Dále společný výcvik ženijních jednotek při provádění ženijních prací ve vojenském pátrání a v uvolňování cest během cvičení Clear Way 2020. Obě se uskuteční na území Slovenské republiky. U nás v České republice plánujeme Minigator, což je společné cvičení ke zdokonalení schopností při likvidaci výbušných systémů jednotkami EOD. Jak už to bývá, jednou jsme pokročilejší my, podruhé naši přátelé ze Slovenska. Proto věřím, že i v budoucnu si budeme mít co předávat a spolupráce s našimi kolegy ze Slovenska bude nadále pokračovat.

Text: Vladimír Marek, foto: autor a kpt. Zuzana Králová

Domino

Z celé republiky se sjeli příslušníci aktivní zálohy do Bechyně, aby si vyzkoušeli přežití v lese a boj zblízka. Osmnáctičlenná skupina pontonové rotы strávila týden v posádce 15. ženijního pluku pod dozorem zkušených instruktorů. První dva dny čekala účastníky nejprve teorie o tom, jak se dá v přírodě fungovat jen s nezbytně nutným vybavením a s použitím improvizovaných prostředků. V praxi se pak učili, jak se rozdělává oheň, budují přístřešky nebo jak se získá pitná voda. Noční přespání v lese se kvůli vichřici muselo ke zklamání mnohých letos zrušit.

Na základnu Adaži v Lotyšsku nastoupili noví čeští vojáci, kteří tam působí v rámci alianční předsunuté přítomnosti eFP. Vojáci hned v den převzetí operačního úkolu nezhálehali a kolegům z jiných zemí představili svou výstroj, výzbroj a techniku.

Čtyři stíhačky JAS-39 Gripen z Čáslavi se zúčastnily mezinárodního cvičení MAG Tacdays 2020. Šlo o letošní první výcvik Mnohonárodního uskupení vzdušných sil MAG (Multinational Air Group), k němuž se české vzdušné síly připojily v roce 2018. Cvičení se konalo na německé letecké základně Schleswig-Jagel a kromě domácích se do něj zapojily také vzdušné síly Maďarska, Polska a Slovenska.

Přesuny v horách na lyžích i sněžnicích, nocování v mrazivé přírodě, nácvik bojové činnosti i poskytování první pomoci, to vše čekalo na čtyřicetku českých vojáků ze 71. mechanizovaného praporu v Hranicích a dalších součástí úkolového uskupení, kteří se zapojili do cvičení Transylvanian Dragon.

Na základních školách v Mladých Bukách a Novém Městě nad Metují v Královéhradeckém kraji pokračoval projekt POKOS – Příprava občanů k obraně státu. Pracovníci odboru komunikace Ministerstva obrany společně s vojáky z Agentury vojenského zdravotnictví připravili pro děti ve školách program na celé dopoledne a přivezli s sebou i armádní specialisty na vyhledávání zbraní a výbušnin – vojenské psy.

Po téměř pěti letech ukončila v Afghánistánu činnost jednotka Guardian Angels. Původně byli tito ochránci součástí leteckého podporadního týmu (AAT – Air Advisor Team), od února 2019 působili samostatně v rámci Úkolového uskupení AČR. Naposledy zodpovídali za bezpečnost spojeneckých jazykových lektorů.

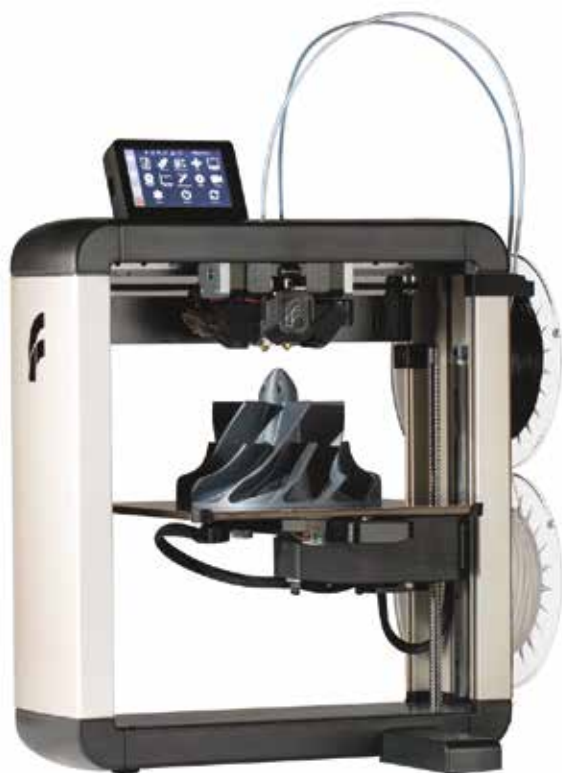
3D tisk umožňuje mimo jiné zhotovování požadovaných náhradních dílů nejen v polních podmínkách

Inovace v logistickém zabezpečení

Odolnost řetězu spočívá v jeho nejslabším článku. Tuto myšlenku lze přeneseně aplikovat i na Armádu ČR. Její efektivita bude limitována právě nejslabšími články. Na základě historických zkušeností je možné konstatovat, že velmi často tímto slabým článkem bylo logistické zabezpečení.

Přitom s ohledem na význam logistického zabezpečení je potřeba v době konfliktu přijímat skrytě a diverzifikovaně opatření pro co nejspolehlivější zásobování jednotek. Kupříkladu nedostatek munice či pohonných hmot může vyřadit z činnosti vojenskou techniku a systémy značné hodnoty, a to nejen z finančního hlediska, ale zejména s dopadem na bojové schopnosti, a tudíž s přímými důsledky na průběh či výsledek konfliktu.

A právě oblast logistického zabezpečení, která zahrnuje přepravní a manipulační prostředky, stanovené zásoby (munice, pohonných hmot/PHM, náhradních dílů/ND, potraviny, výstroj) a opravárenské kapacity, byla v minulých konfliktech velmi výrazným faktorem majícím vliv na vedení války či na jeho výsledek. Důležitou roli budou sehrávat nejen vytvořené zásoby, ale také schopnosti úbytek těchto zásob doplňovat. V době krize tedy půjde zejména o schopnosti domácího průmyslu vyprodukovat a dodat požadovaný vojenský materiál tak, aby nebyla ohrožena bojeschopnost AČR. Především pokud nedojde k ukončení konfliktu v krátké době, nabývají na významu zásoby vojenského materiálu (ty tvoří vojenská výstroj, vojenská výzbroj, vojenská technika a určená technická zařízení, které jsou užívány k plnění nebo zabezpečení úkolů ozbrojených sil – dle zákona č. 219/1999 Sb., o ozbrojených silách ČR). Podle vývoje bezpečnostní situace ve světě se názory na to, jak mají být tyto zásoby velké, stále vyvíjejí. V každém případě lze značné nároky na logistické zabezpečení

uspokojit zaváděním nových technologií, které umožní držet krok s rostoucími potřebami na logistické zabezpečení. Jedním z efektivních řešení je např. 3D tisk, který umožňuje mj. zhotovování požadovaných ND v poli či všude tam, kde to bude nezbytné či výhodné. Sníží se zejména riziko nedostatku ND v době déletrvajícího konfliktu či nedostupnosti ND kvůli narušeným dodavatelským vztahům či dopravním trasám. 3D tisk může být rovněž řešením pro situaci, kdy stále provozujeme starší techniku a výrobce již ukončil výrobu ND. 3D tiskárny by mohly být také např. součástí dílenských prostředků, jež budou doprovázet prvosledové jednotky. Rychlá výroba a oprava ND poškozené techniky by výrazně napomohla bojeschopnosti a odolnosti jednotek. Využíváním této technologie lze rovněž podstatně snížit či eliminovat náklady na přepravu ND na větší vzdálenosti.

K základní charakteristice 3D tisku lze stručně uvést následující informace. Pro výrobu ND se v 3D tiskárnách používá jako náplň tzv. filament, tedy náplň, která byla donedávna plastová, ale dnes se využívají i kovové. Tiskárna pak na základě 3D modelu tiskne (nanáší po vrstvách materiál s využitím laserového paprsku) zadaný tvar předmětu. Otázkou však je, jak brzy a zda vůbec bude možné zhotovit ND, které podléhají značným tlakům, teplotám a další námaze, jako jsou hlavně zbraně, ložiska apod. V současné době např. zvažují v armádě USA zavést keramické pláty do

balistických vest, které by byly zhotoveny pomocí 3D tiskáren. Výhodou této metody je také přizpůsobení výroby parametrům vojáka. Očekává se rovněž, že vyrobené komponenty budou lehčí, pevnější a přitom výroba bude rychlá a popř. proveditelná v místě potřeby. V souvislosti s výrobou ochranných prvků pro vojáky se nabízí úvaha o možnostech 3D tisku při zhotovení exoskeletonových systémů, které odlehčují zatížení na lidské části těla. Při výrobě těchto konstrukcí se v současné době využívají především materiály jako titan, ocel nebo plasty. Další rozvoj této schopnosti může podpořit zapojení další technologie, a to umělé inteligence, pomocí níž by byly připravovány nejen 3D modely, ale řízen vlastní tisk či komplex tiskáren a jejich propojení. Blíží se doba, kdy si na domácí tiskárnu vytiskneme např. vadnou součástku do pračky a příslušný 3D model této součástky si vyhledáme na internetu.

Výroba ND byla již prakticky procvičována např. španělskou a norskou armádou v rámci cvičení Capable Logistician 2019. Zatím byla potvrzena užitečnost výroby ND pro dočasné použití, jež však může být neocenitelná za kritických situací v rámci bojové činnosti.

Nově vzniklá sekce logistiky Ministerstva obrany (SLog MO) má v působnosti mj. řízení zajišťování věcných zdrojů nezbytných pro činnost ozbrojených sil České republiky v míru, za krizových stavů a za stavu ohrožení státu nebo válečného stavu. Je to velmi náročný úkol vyžadující vysokou míru součinnosti nejen v rámci složek Ministerstva obrany, ale také mezi Ministerstvem obrany a dalšími ministerstvy ČR.

Jedním z hlavních cílů logistického zabezpečení by mělo být dosažení maximální efektivity celé AČR, tedy efektivity jednotlivých jejích článků. Přitom je potřeba respektovat roli a význam jejich vzájemné provázanosti v celém systému ozbrojených sil ČR. Na zvýšení

celkové efektivity AČR včetně logistiky bude mít významný vliv zavádění nových technologií, a proto by se na jejich zavádění či získávání mělo pamatovat také v rámci akvizičního procesu, který se výrazně podílí na zvyšování celkových schopností AČR. I v tomto případě platí, že výhodu má ten, kdo disponuje technologickou převahou. Ta umožňuje přijímat nová řešení a dosahovat vyšší efektivity nasazených sil a prostředků.

Text: Pavel Lipowský, ilustrační foto: Vladimír Marek

Vojáci 44. lehkého motorizovaného praporu zahájili letošní výcvik ve vojenském újezdu Boletice

Boj o osadu

Denní i noční střelby, boj o osadu v zastavěné oblasti, řídičská příprava i střelby z minometů. To vše čekalo na vojáky 44. lehkého motorizovaného praporu z Jindřichova Hradce ve vojenském újezdu Boletice. V polovině února začal dvoutýdenní intenzivní výcvik celého praporu, kterého se v prvním týdnu zúčastnilo i třicet osm příslušníků pěší roty aktivní zálohy.

„Ve vojenském újezdu Boletice začala v tomto roce naše pravidelná příprava při vyvedení celého praporu a jednotlivé čety v různých částech vojenského prostoru drilovaly a zdokonalovaly své schopnosti a dovednosti,“ říká velitel 44. lehkého motorizovaného praporu z Jindřichova Hradce podplukovník gšt. Milan Zvirinský a dodává, že přípravou v terénu prošli i nováčci, kteří v minulém roce posílili jednotku. Souběžně s praporním vyvedením začala také naplno příprava další rotace jednotky v rámci Alianční předsunuté přítomnosti eFP (Enhanced Forward Presence), která bude v Litvě a Lotyšsku působit v druhé polovině letošního roku.

„Nabarvené ptáče“ posloužilo taktice

„Četa dostala od nadřízeného stupně velení úkol zaútočit na určenou zastavenou oblast. Ovládnout vesnici, prohlédnout každou místnost, přesvědčit se o tom, že určené místo už neovládá nepřítel a zabezpečit přílehlou komunikaci, to byl jeden z úkolů čety, která zde driluje tento druh taktiky,“

Drilování taktiky boje o osadu v zastavěné oblasti

V taktice se zdokonalovali i nováčci 44. Imopr.

říká nadporučík J. S., zástupce 3. motorizované čety a současně řídící výcviku. „Pro tento účel jsme využili kulisy, které tu v Boleticích zanechal filmový štáb režiséra Václava Marhoulky po natáčení filmu *Nabarvené ptáče*. Tento výcvik je pro nás cenný v tom, že boj o osadu v zastavěné oblasti je nesmírně náročný, a naši vojáci tu zdokonalují dovednosti, zkušenosti a znalosti, které získávají v různých fázích taktického výcviku. Snažíme se implementovat taktiku, která se používá v lese, s taktikou používanou v obydlených oblastech.“ Jednou částí úkolu bylo ovládnout určenou oblast a zajistit bezpečnost pro postupující jednotku, která tuto oblast převezme pod svoji kontrolu.

„Dalším výcvikem je i následné vyzvednutí jednotky vozidly po splnění úkolu. Rychlé nasazení jednotlivých skupin do vozidel musí proběhnout v řádu několika minut,“ upozorňuje nadporučík J. S. „I toto následné opuštění místa je pro jednotku jeden z taktických úkolů, které se musí perfektně nacvičit.“

Na jiných místech vojenského prostoru probíhaly další fáze výcviku praporečního vyvedení. Uskutečnily se bojové střelby vozidel Iveco, střelby z minometů, střelecká příprava z dlouhých i krátkých zbraní a průzkumná četa plnila úkoly nepřetržitě několik dnů pod širým nebem.

„Právě proto je tento výcvik pro vojáky velmi cenný,“ vysvětluje podplukovník Zvirinský. „Něco jiného je, když má voják kasárna za zády. Souvisí to s celkovou přípravou na cvičení, kdy musí vědět, co všechno budou

potřebovat a na co všechno se musí připravit. Jsou to pro ně zkušenosti, které si musí sami osahat a zažít. Když v noci klesají teploty pod bod mrazu a přes den je i sedmnáct stupňů, v tu chvíli jede každý sám za sebe. Do toho musí plnit úkoly, které dostávají od vyššího stupně velení. Pro naše nováčky je to neocenitelná zkušenost. Navíc dochází k předávání rad od zkušených vojáků.“

Noc pod sněhem

Na jednotlivých místech vojenského prostoru probíhal i výcvik nováčků, kteří nastoupili k jednotce nedávno. „Máme jich tady nyní

dvanať a je to jejich druhý taktický výcvik v terénu. Základy už mají za sebou a nyní pokračujeme v dalším rozšíření jejich znalostí,“ říká poručík T. M., velitel 3. motorizované čety, a dodává, že ve velmi krátké době dosáhnou tito vojáci úrovně ostatních vojáků. „Jsem příjemně překvapen, že jsou na tom dobře nejenom fyzicky, ale rychle pod kůží se jim dostávají i taktické dovednosti a znalosti.“

Bílá tma i provazy deště

Součástí výcviku je i řidičská příprava. Na řidiče vozidel Iveco čekalo plnění úkolů v náročném terénu. Nesměla je zaskočit ani sněhová

Vojákům 44. lehkého motorizovaného praporu posloužily k výcviku kulisy z filmu *Nabarvené ptáče*.

vánice, tzv. bílá tma. Někteří z řidičů měli štěstí na prudký liják a vítr, který dosahoval rychlosti orkánu. Nebyla nouze ani o zmrzlý terén nebo náledí.

„Válka si nevybírá a čím těžší jsou pro ně podmínky při výcviku, tím lépe. Tady v terénu si mohou vyzkoušet, jak vozidla reagují při určitých extrémních, to pak mohou kdykoliv zúročit při ostré akci,“ říká řídící výcviku řidičů poručík T. M. „Jinak se vozidlo chová na zpevněné komunikaci, jinak v terénu, kde je bahno s loužemi, jiné jsou jeho vlastnosti při náledí a ve sněhu. Řidiči také musí pozorovat nejenom trasu, ale například dodržovat bezpečné rozestupy mezi jednotlivými vozidly, pokud jedou v koloně. Všechny tyto situace mají možnost si nanečisto vyzkoušet.“

38 záložníků pěší roty AZ

Současně s profesionálními vojáky probíhal ve vojenském prostoru v Boleticích výcvik pěší roty Aktivní zálohy 44. lehkého motorizovaného praporu.

„Je to jejich druhé letošní cvičení, dorazilo na něj 38 záložníků a máme tu i jednu ženu,“ informuje nadporučík Martin Barabáš, náčelník skupiny přípravy Aktivní zálohy 44. lehkého motorizovaného praporu. „Zaměřili jsme se především na patrolování a rozmístění mimo boj, ale zároveň tu máme i záložníky, kteří působí u jednotky připravující se na působení v Litvě a Lotyšsku v rámci eFP. Jsou zařazeni u obsluhy minometu, v průzkumu i v navádění minometné palby. Získávají tak zkušenosti u jednotky, která se připravuje na působení v zahraniční operaci.“

Dosáhnout návyků v intenzivním výcviku u takové jednotky je pro záložníky opět velký bonus. Cílem je, aby tito lidé postupně získali dovednosti u jednotlivých specializací tak, aby se stali plnohodnotným prvkem v profesionálním týmu vojáků. „To pak mohou uplatnit při případném společném nasazení,“ dodává nadporučík Barabáš.

Text a foto: Jana Deckerová

Podplukovník
gšt. Milan Zvirinský,
velitel 44. lehkého
motorizovaného
praporu

Dalším výcvikem je i následné vyzvednutí jednotky po splnění úkolu.

Boj o osadu je pro vojáky nesmírně náročnou taktickou disciplínou.

Domino

Od prvního ledna letošního roku vyčleňuje Armáda ČR 41. mechanizovaný prapor do struktury iniciativy připravenosti NRI (NATO Readiness Initiative). V případě potřeby by celkem 40 tisíc aliančních vojáků bylo schopných nasazení do 30 dnů. Přípravenost Žateckých přijel zkontrolovat náčelník Generálního štábu Armády ČR armádní generál Aleš Opat.

Koronaviru je v České republice zatím jen pár případů. Pokud by ale u nás přeci jen vypukla epidemie, otevře armáda unikátní zdravotnické zařízení. Jedná se o neprodyšně uzavřenou speciální nemocnici v Těchoníně na Orlickoústecku. Slouží k izolaci nakažených lidí.

Budování a výstavba schopností Velitelství teritoria je jednou z priorit při vznikajícím novém systému velení a řízení Armády ČR. Za tímto účelem proběhlo v únoru letošního roku pracovní jednání velitele, plukovníka gšt. Antonína Gensera, s ředitelem Agentury personalistiky, brigádním generálem Vratislavem Beranem. Velitelství teritoria v Táboře také v uplynulých dnech navštívil vrchní praporčík AČR, štábní praporčík Peter Smik. Oba funkcionáři velení Armády ČR se zajímali o podmínky, ve kterých pracuje nově vzniklé velitelství a vyjádřili mu plnou podporu, zejména tu personální.

Devadesáté sedmé narozeniny oslavil armádní generál Emil Boček, poslední žijící český stíhací pilot RAF. Ke krásnému životnímu jubileu mu pográtuloval ministr obrany Lubomír Metnar.

Ve věku nedožitých 88 let zemřel 30. ledna 2020 bývalý ministr obrany ČSFR Luboš Dobrovský. Na Ministerstvu obrany působil v letech 1990–1992. K úmrtí svého předchůdce se vyjádřil také současný ministr obrany Lubomír Metnar: „Se zármutkem jsem přijal zprávu o úmrtí pana Luboše Dobrovského. Jako ministr obrany v letech 1990–1992 úspěšně provedl armádu nelehkým obdobím. Upřímnou soustrast jeho blízkým a čest jeho památce.“

Dvaosmdesát vojáků, kteří donedávna působili v Pobaltí v rámci alianční předsunuté přítomnosti (eFP – enhanced Forward Presence), na Vítkově převzalo ocenění. Česká republika patřila k prvním, kdo do této mise nabídl vyslat své jednotky. Vloni jsme dokonce jako jediná země NATO působili ve všech třech pobaltských zemích – Litvě, Lotyšsku i Estonsku.

Vojáci 41. mechanizovaného praporu cvičili s novými taktickými soubojovými simulátory

Barvy ukazují stav na bojišti

Přesun jednotky, rozmístění, příprava na útok, přechod do útoku a zaujetí opěrného bodu čtyři. To vše trénovali začátkem letošního roku vojáci 41. mechanizovaného praporu ve vojenském újezdu Hradiště při nácviku boje v zastavěných oblastech. Využili při tom nové taktické soubojové simulátory. Pro českou armádu je dodala firma SAAB Czech.

Systém funguje jako soustava senzorů, která snímá laserové signály iniciované vystřelením cvičné munice. Vyhodnocuje se přesnost a efektivita zásahu a na základě toho je pak zasažený voják z další akce vyřazen, případně je označen jako zraněný, jehož stav vyžaduje ošetření a následnou evakuaci.

„Simulátory se ukázaly jako vynikající prostředek při výcviku. Celý systém je napojený na pracoviště řídicího výcviku (EXCON), který v přímém přenosu sleduje pohyb všech jednotlivců na bojišti,“ konstatuje velitel 41. mechanizovaného praporu podplukovník Stanislav Kočica. „Barvy mu ukazují okamžitý aktuální stav na bojišti, to znamená pohyb nepřítele, zranění či vyřazení z boje.“

Simulátory navozují realitu

Důležitou součástí byl společný výcvik v boji na krátkou vzdálenost v uzavřených prostorech. „Boj v budovách je pro vojáky jednoznačně jednou z nejnáročnějších částí taktiky a určité nejrizikovější,“ pokračuje podplukovník Kočica. „Oběti na životech bývají značné, a proto musí mezi vojáky probíhat dokonalá koordinace.“

Simulátory při tomto druhu výcviku jsou proto velkou výhodou. „Dokážou totiž navodit realitu. Procvičili jsme veškeré možné situace, které mohou nastat. Postup cvičících byl okamžitě vyhodnocen a každý mohl na vlastní oči vidět, kde udělal chybu a poučit se z ní.“ Během simulace vojáci využili i cvičné elektromagnetické granáty, reaktivní protitankové granáty nebo improvizovaná výbušná zařízení.

Zkušenosti z mezinárodních cvičení

„Naše jednotka už má s tímto systémem zkušenosti. V minulosti jsme ho využívali při přípravě jednotky na mezinárodní cvičení v Německu. Zapůjčili nám ho nizozemští kolegové a velmi se nám osvědčil,“ informuje velitel 41. mechanizovaného praporu Kočica. Simulátory už jsou součástí výzbroje české armády, a proto je čeští vojáci mohou využít v rámci širokého spektra výcviku téměř kdykoliv a kdekoliv.

Až pro 300 vojáků

Česká armáda používá od roku 2011 souborový a střelecký simulátor bojových vozidel (SSS-BV) Pandur. Nové simulátory pro pěchotu od stejné firmy na uvedené simulátory navazují a jsou s nimi plně kompatibilní. Armáda je bude využívat k posílení výcvikové schopnosti Centra simulačních a trenažerových technologií (CSTT).

Systém bude sloužit k přípravě jednotek a štábů brigádních úkolových uskupení společně s dalšími simulačními centry a jednotkami NATO. Celkově může Centrum simulačních a trenažerových technologií vybavit simulátory až tři stovky vojáků.

Smlouvu na dodávku taktických souborových simulátorů podepsalo Ministerstvo obrany se zástupci firmy SAAB Czech, s. r. o., 18. února 2019.

Systém od společnosti SAAB používá dvanáct států Evropy a jednotky americké armády dislované v Německu.

Text: Jana Deckerová, foto: praporčík František Němec

Ředitel Agentury služeb Praha organizuje výběr kandidátů na obsazení služebních míst

řidič, starší řidič, výkonný poddůstojník
a dále – starší skladník, starší strojník, mladší kuchař, kuchař

Co nabízíme

- Prestižní služební zařazení v hodnostech poddůstojnického sboru
- Zvyšování odborných a profesních znalostí
- Prostor pro kariérní růst a sebevzdělání
- Odborné a kariérové kurzy
- Služební cesty po ČR i do zahraničí
- Odpovídající zázemí
- Vozový park vybavený nejnovějšími modely silničních motorových vozidel

Co požadujeme

- VZP s minimálně 2 roky praxe u útvaru, praxe v řízení vozidel výhodou
- Řidičský průkaz skupiny min. B, ORVOS jakékoliv skupiny výhodou
- Profesionální vystupování na veřejnosti
- Psychickou odolnost
- Časovou flexibilitu
- Chut' učit se novým věcem
- Základní znalost práce na PC
- Základní znalost alespoň jednoho cizího jazyka výhodou
- Bezpečnostní prověrka min. „V“

Průběh výběru:

Nabídky uchazečů se zasíláním strukturovaných životopisů (včetně kontaktních čísel a e-mailu, příp. fotografie) zaslat na adresu:

Personalistka Bc. Šumpelová Zdena, Vojenské zařízení 5810 (Agentura služeb), Generála Píky 1, 161 00 Praha 6 Šumpelová Zdena – VZ 5810 Praha – ŠIS AČR, Šumpelovaz@army.cz, tel: 216964, 702 008 065

- Uchazeči budou vyzkoušeni o výsledcích prvního výběru na základě posouzení zaslaných životopisů
- Druhá část výběru proběhne na VZ 5810 Praha po předchozí domluvě
- Další podrobnosti budou uchazečům sděleny individuálně, popř. telefonicky

Bližší informace pracovníkům štábu VZ 5810 Praha: nrtm. Jakub Kulštejn – 702 003 741, Kulštejn Jakub – ŠIS AČR
Služební místa nepodléhají výběru osob dle směrnice NGŠ AČR čj. 430-1/2015-2230 ze dne 30. 6. 2015

Kvalitní systémy, nikoli předražené „hračky“

STARKOM a DPET

Systémy elektronického boje (EB) patří mezi nejcitlivější, respektive nejprísněji utajované prostředky všech ozbrojených sil. Nejinak tomu pochopitelně je i v případě Armády ČR. Ta je dlouhodobě ve světě považována za provozovatele špičkových systémů EB, jejichž názvy se ve svém oboru již staly legendami. Jmenujme např. typy Ramona, Tamara či Věra. Byť některé z nich už jsou z dnešního pohledu zastaralé, do současnosti o jejich schopnostech koluje řada až fantaskních informací, jejichž pravdivost nelze běžným způsobem, tedy z otevřených zdrojů, ověřit. Tímto konstatováním se opět vracíme k tomu, že jde o techniku, jejíž parametry i činnost podléhají vysoce kontrolovanému režimu a tyto údaje jsou známy jen velmi omezenému okruhu důkladně prověřených osob.

Proto žádná armáda, a to ani ta česká, pokud možno nezveřejňuje příliš mnoho podrobností o nákupu nových či modernizaci starších prostředků EB, na jejichž vývoji se sama podílela a podílí. Nyní se ale díky široké politické diskusi o efektivnosti nakládání s přidělenými finančními prostředky na Ministerstvu obrany dostaly na veřejnost zprávy o dvou sofistikovaných elektronických kompletech, jež by se v příštích letech měly stát součástí arzenálu Armády ČR. Jejich označení? Pro laika nic neříkající zkratky STARKOM a DPET. V souvislosti s nimi na jedné straně vyvstává otázka, nakolik je přínosné a pro bezpečnost státu žádoucí podrobně rozebírat takovéto záležitosti veřejně. Můžeme ovšem chápat, že veřejnost i její volení zástupci chtějí vědět, za co vlastně vojáci hodlají utrácet „jejich“ peníze. Proto teď pojďme opustit emoce a zkusme

si STARKOM a DPET popsat co nejobektivněji a v rámci možností i nejpodrobněji, zejména technickou stránku obou systémů.

Na úvod je dobré zdůraznit, že dříve probíhala akvizice prostředků pro ofenzivní a defenzivní činnost v elektromagnetickém spektru ze strany Ministerstva obrany v podstatě bez hlubší koncepce a bez širší návaznosti mezi jednotlivými typy techniky. Stejně tak bohužel mnohdy pokulhávalo i vyčleňování odpovídajících financí na jejich modernizaci v průběhu životního cyklu. Řada kompletů tak během let zastarala a dnes již mohou plnit svou roli jen v omezeném rozsahu – příkladem jsou např. mobilní rušiče MORUŠ (MODulová stavebnice RUŠičů) nebo pasivní sledovací systémy Věra S a Věra S/M. Současné velení armády přijímá řadu opatření ke koncepčnímu a systémovému přístupu v modernizaci. V oblasti

EB to dokladuje realizace projektů jak STARKOM, tak DPET jako součástí rozsáhlejší sítě zařízení pro modulární bojové použití nejvyšší technologické úrovně, jež dokáže pokrýt současné i předpokládané budoucí bezpečnostní hrozby v tzv. elektromagnetickém prostředí včetně kybernetického prostoru.

Ministerstvo obrany tedy pro Armádu ČR pořizuje celkem osm kusů vysoce mobilních a modulárních STAVEbnicových RUŠičů KOMunikačních (ve zkratce STARKOM), instalovaných na podvozkové platformě Tatra 815 řady 7 se znakem náprav 8x8. Dále realizuje nákup dvou vysoce mobilních kompletů Pasivního sledovacího systému EB (jehož zkrácený název se odvíjí od anglického označení Deployable Passive Electronic Support Measures Tracker zaužívaného v NATO, čili DPET) v zástavbě na stejné podvozkové platformě

jako v případě STARKOMu (z důvodu sjednocení podvozkové platformy v AČR). Technologicky sice DPET pro českou armádu vychází z pasivního sledovacího systému Věra NG, ovšem DPET pro AČR je generačně na daleko vyšší úrovni.

STARKOM

Komunikační rušič STARKOM je navržen jako mobilní systém umožňující elektronické sledování a elektronický útok v pásmech VKV/UKV/SKV včetně rušení kmitočtově agilních radiostanic, navádění přesných zbraní protivníka, mobilních telefonů, wi-fi sítí a datalinků. Pro vedení činnosti bude využívat směrové a všesměrové antény a integrované elektromechanicky výsuvné stožáry. V sestavě 53. pluku průzkumu a elektronického boje, konkrétněji jeho 532. praporu elektronického boje, má osm rušičů STARKOM (rozdělených do dvou rot po čtyřech kusech) nahradit již nevyhovující prostředky MORUŠ z 90. let minulého století používající již absolutně zastaralé šasi Praga V3S; ty ve formě prototypů nahrazovaly zastaralé sovětské systémy. S nasazením STARKOMu se počítá na organizační úrovni brigádního úkolového uskupení na bázi 4. a 7. brigády.

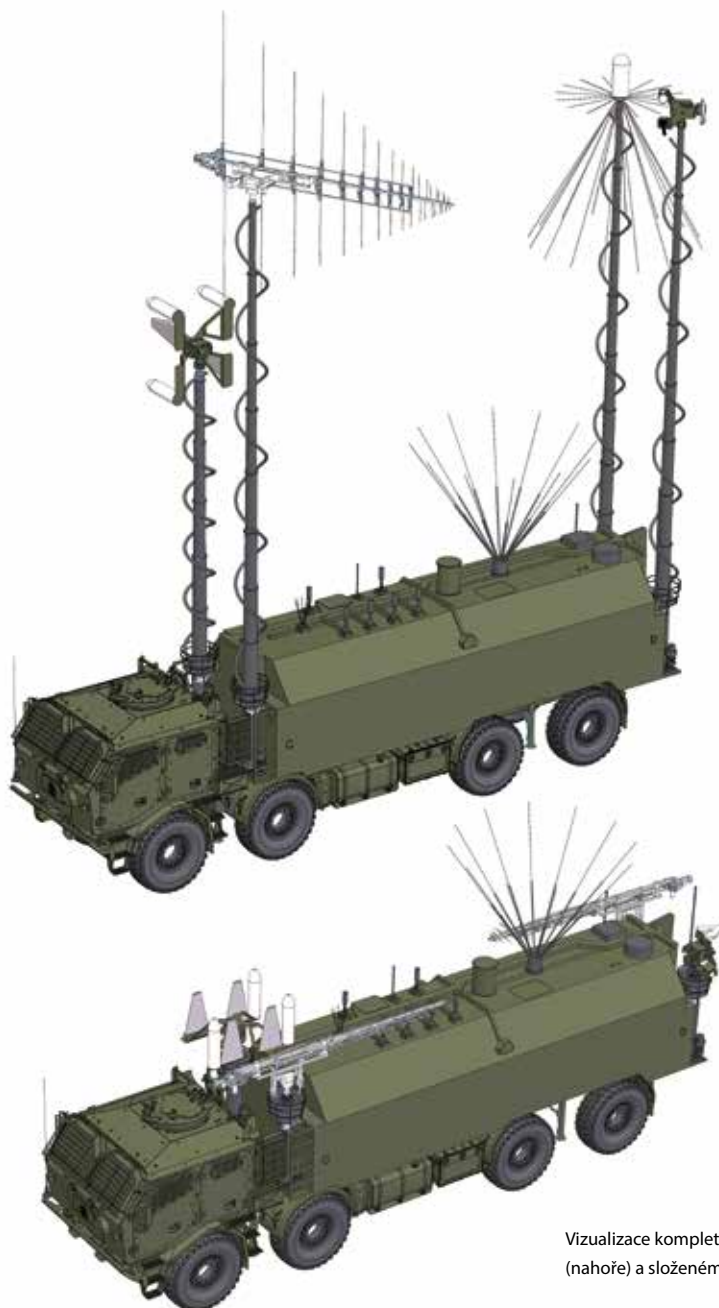
Sestava modulárního vozidlového systému STARKOM je řešena jako zástavba do skříňové karoserie na nákladních vozidlech Tatra 815–7T3RC1 8x8 doplněných o speciální výbavu. Tu mimo jiné tvoří pancéřovaná čtyřdveřová kabina osádky, splňující stupeň 2 (vůči palným zbraním) a 2a/2b (proti minám) dle normy STANAG 4569. Uvnitř ní je na speciálních sedadlech vybavených pětibodovými bezpečnostními pásy možné přepravovat řidiče a trojčlennou obsluhu systému. Pro případ plnění úkolů v místech, kde hrozí střet s protivníkem, je stroj vybaven průlezem s uzamykatelným pancéřovaným příklopem na stropě kabiny a lafetou pro kulomet FN Minimi ráže 7,62 mm. Stroj taktéž disponuje samočinnou převodovkou, všechny jeho nápravy jsou řiditelné (tzv. režim krab), má schopnost samovyproštění a disponuje

soustavou hydraulického uvodrovnění (slouží pro vestavěné automaticky výsuvné elektromechanické stožáry). Osádka je vybavena přístroji pro noční vidění. V kabině jsou dále instalovány přístroje pro obsluhu elektronické

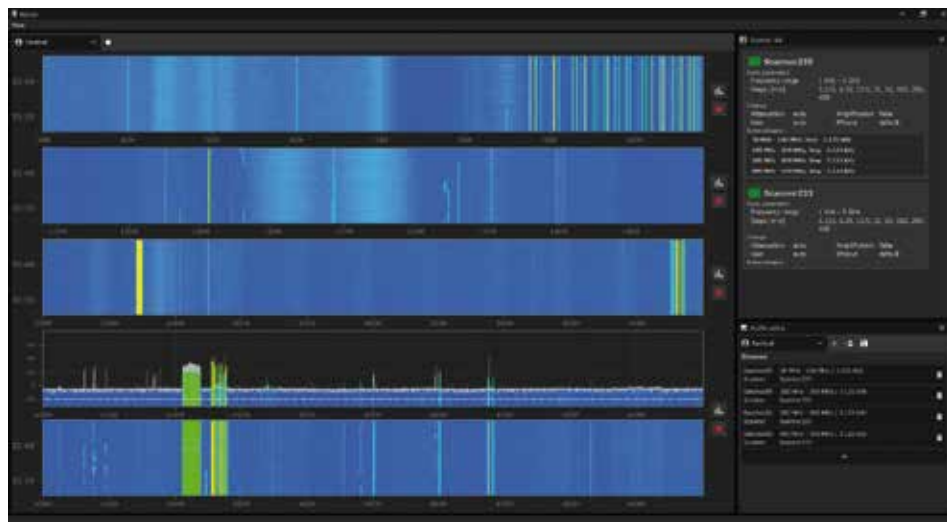
aparatury za jízdy i obrazovky kamerového systému, který po zaujetí stacionárního postavení dokáže sledovat okolí vozidla v okruhu 360° a pomáhat při střežení tohoto stanoviště. Součástí důležité speciální výbavy vozidla je také ochranný rušič před rádiově odpalovanými nástražnými výbušnými zařízeními.

Skříňová karoserie je stejně jako kabina balisticky z odolněná, přičemž její vybavení tvoří prostředky pro zajištění bojové činnosti osádky vozidla, např. 30 kW elektrocentrála, nezávislá klimatizace i topení, filtroventilace a mobilní maskování. Pracoviště operátorů obsahují výkonné komunikační technologie pro spojení a zpracování dat, se zajištěním požadované datové kompatibility v rámci architektury C4I STAR. Samozřejmostí je odolnost vůči nepřátelskému elektronickému rušení a další, z důvodu utajení nespecifikované ochranné prvky. Rušení s takto vysokým výkonem (přes 2 500 W) pochopitelně vyžaduje specializovaný systém napájení elektrickou energií a zvláštní chladicí soustavu.

Nejdůležitější hardwarově vybavení komunikačního rušiče STARKOM je umístěno vedle prostoru pro operátory. Tato speciální výbava

Vizualizace kompletu STARKOM v rozvinutém (nahore) a složeném (dole) stavu

Softwarové rozhraní rušiče STARKOM. Titulní foto: AČR pro dvojici systémů DPET požaduje modulární stožáry od německé společnosti SMAG Mobile Antenna Masts GmbH. Každý má mít maximální výšku až 24 m.

obsahuje řadu vysokofrekvenčních (VF) komponentů zajišťujících funkce požadované od prostředku tohoto určení, např. budiče, výkonné zesilovače, přepínací matice signálů či systémy řízení VF techniky. Množství těchto součástí je dáno s ohledem na široké spektrum existujících či predikovaných hrozeb ve frekvenčním spektru. Způsoby digitální, datové a analogové komunikace se totiž neustále mění a rozšiřují a uvedený komplet na ně musí být připravený reagovat a mít potenciál přizpůsobit se jim. Proto jde konstrukčně o modulární systém s instalovanými prostředky VF techniky, který navíc umí vytvořit automatický proces reakce na činnost protivníka. Velmi důležitým aspektem pro současné konflikty je fakt, že STARKOM dokáže narušovat spojení mezi nepřátelskými bezpilotními prostředky (tzv. drony) a jejich řídicími stanicemi. K tomu má k dispozici čtveřici dálkově ovládaných teleskopických stožárů osazených anténami, s automatickým způsobem složení/rozložení. Jak již bylo uvedeno výše, anténní soustava pokrývá frekvenční spektrum VKV/UKV/SKV, a to jak všesměrových, tak směrových charakteristik.

Neméně významnou součástí plánované dodávky jsou instalované speciální softwarové aplikace. Toto programové vybavení zabezpečuje velení, řízení a koordinaci prostředků EB, technickou analýzu signálů, vedení elektronického rádiového sledování. Zabezpečuje také řízení rádiového rušení operátorem nebo plně automatický režim činnosti. Požadovaný software je navíc plně kompatibilní s prostředky EB již zavedenými v Armádě ČR.

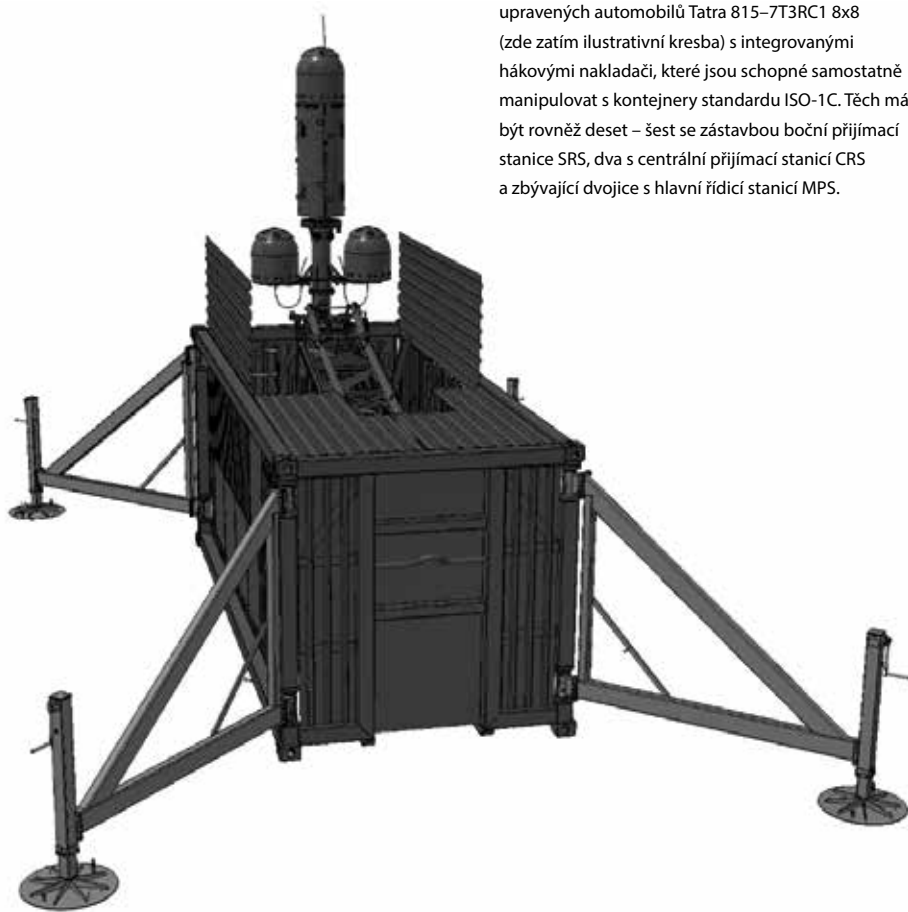
STARKOM bude Armádě ČR dodávat Vojenský výzkumný ústav Brno, ovšem na projektu se podílí i řada jiných českých subdodavatelů. Kromě výrobce vozů Tatra, společnosti Tatra Trucks, a. s., jde o firmy URC Systems, spol. s r. o., (dodávka vysílacích podsystémů a provedení jejich zástaveb), OPTOKON, a. s., (dodávka z odolných komunikačních síťových prvků), B.O.I.S. – Filtry, spol. s r. o., (dodávky vojenských mobilních maskovacích systémů pro vozidla Tatra), INTERLINK CS, spol. s r. o., (dodávky infrastruktury předepsaných vojenských prostředků zabezpečeného rádiového a satelitního spojení Harris), SEFOR Solutions, s. r. o., (dodávka vozidlového ochranného opticko-senzorického perimetrického systému), RAMET, a. s., (dodávka skládaných logaritmicko-periodických antén a všesměrových diskónických antén), MEDTEC – VOP, spol. s r. o., (dodávka zástavbových prvků – zejména komponentů pro rozvaděče, skříňové schrány a průchody, držáky a nábytkové díly).

DPET

Komplet DPET je určen k vedení EB jak v rámci obrany teritoria ČR, tak i k přímé bojové

Celkem má česká armáda získat deset speciálně upravených automobilů Tatra 815–7T3RC1 8x8 (zde zatím ilustrativní kresba) s integrovanými hákovými nakladači, které jsou schopné samostatně manipulovat s kontejnery standardu ISO-1C. Těch má být rovněž deset – šest se zástavbou boční přijímací stanice SRS, dva s centrální přijímací stanicí CRS a zbývající dvojice s hlavní řídicí stanicí MPS.

podpoře a ochraně jednotek Armády ČR, NATO a EU v mezinárodních operacích. Jeho specifikace vychází z nutnosti nahradit již operačně nenasaditelné systémy Věra S a Věra S/M, provozované od 90. let minulého století v roli přímého nástupce prostředků Tamara. U systému DPET se využívá vlastního know-how českého průmyslu a Armády ČR.

Celkem česká armáda získá dva komplety DPET instalované na deseti speciálně upravených podvozích Tatra 815–7T3RC1 8x8 s integrovanými hákovými nakladači, které

jsou schopné manipulovat s kontejnery standardu ISO-1C. Těch by měl integrátor, společnost ERA, a. s., dodat dohromady taktéž deset kusů. Šest z nich bude se zástavbou boční přijímací stanice SRS (Side Receiving Station), dva mají obsahovat centrální přijímací stanici CRS (Central Receiving Station) s anténou UMM (Universal Military Module) umístěnou na stožáru o výšce 24 m. Zbývající dva mají zahrnovat hlavní řídicí stanici MPS (Main Processing Shelter) vybavenou řídicími, spojovacími a vyhodnocovacími technologiemi

uspořádanými do modulárně koncipovaných pracovišť, včetně výnosné řídicí stanice PPU (Portable Processing Unit). Mimo to je předmětem zakázky čtveřice rekognoskačních a servisních vozidel Toyota Hilux VII Double Cab 2.4 I D-4D, stojany pro moduly UMM a antény spojovacích prostředků, komunikační vybavení s příslušenstvím a nafukovací stany pro práci obslužného personálu s výnosnou technologií při práci v tzv. lehké variantě operačního nasazení. Každý ze dvou objednaných kompletů má sestávat z pěti nákladních vozů, tří bočních přijímacích stanic SRS, jedné centrální přijímací stanice CRS, jedné hlavní řídicí stanice MPS, pěti stanů a páru rekognoskačních a servisních automobilů, a to včetně sad maskovacích systémů. Mobilní komponenty, zejména nosiče anténních jednotek UMM v kontejnerové zástavbě dle standardu ISO 1C, jsou požadovány ve vysokém stupni

automatizace uvodovorovnění, což umožní rozvinutí stožáru v co nejkratším čase. Stejně tak je hlavní řídicí stanice MPS vybavena systémem pro ochranu jejího perimetru včetně kabin nosiče T-815.

Komplet DPET pro AČR je postaven na bázi pasivního sledovacího systému Věra NG, ovšem jedná se o jeho vyšší verzi označovanou jako Věra NG 2.0. Je generačně odlišný od současně dodávaných prostředků, a to včetně systému DPET/Věra NG určeného pro NATO. Nejzásadnější vylepšení v technologické oblasti zahrnuje:

- rozšířenou interoperabilitu (propojitelnost a integrovatelnost systému), tj. nový komunikační server, přípravu na integraci do linkových komunikací (Link 16) a integraci do sítě CESMO (Collaborative ESM Operations);
- rozšíření operačních vlastností s podporou zcela nových funkcionalit – detekce a zpracování vzdušných cílů na základě komunikačních signálů, zpracování cílů využívajících perspektivní technologie, detekce a zpracování cílů kategorie hladinových plavidel vysílajících signál AIS a připojení stanic systému bez přímé viditelnosti pomocí retranslační metody;
- vyšší úroveň nástrojů signálové analýzy zjištěných dat a informací;
- alternativní metody zaměření cílů a synchronizace systému vyhledávání pozemních cílů;
- novou úroveň variability – armáda po zkušenostech s ostrým nasazením požadovala nový koncept operačního nasazení v podobě tzv. těžké a lehké varianty. V „těžké“ variantě je hlavní řídicí stanice zabudována v certifikovaném ISO 1C kontejneru, zatímco v „lehké“ variantě je operační provoz řídicí stanice možný pomocí výnosných z odolněných počítačů umístěných ve stanech. Taktéž lze v „lehké“ verzi antény UMM umístit na snadno přepravitelných výnosných stojanech.

Jako dodavatel DPET byla vybrána společnost ERA, a. s. Dílčí subsystémy jsou složeny z dodávek od firem Tatra Trucks, a. s., (nákladní vozidla), SMAG Mobile Antenna Masts GmbH (mobilní stožáry), INTERLINK CS, spol. s r. o., (komunikační prostředky), PAVELKA – kontejnery, s. r. o., (kontejnery MPS), B.O.I.S. – Filtry, spol. s r. o., (mobilní maskování), OPTOKON, a. s., (platformy, kamery), GUMOTEX coating, s. r. o., (stany), ROHDE & SCHWARZ – Praha, s. r. o., (speciální vybavení), OlfinCar, s. r. o., (rekognoskační a servisní vozy), ATS – TELCOM PRAHA, a. s.,

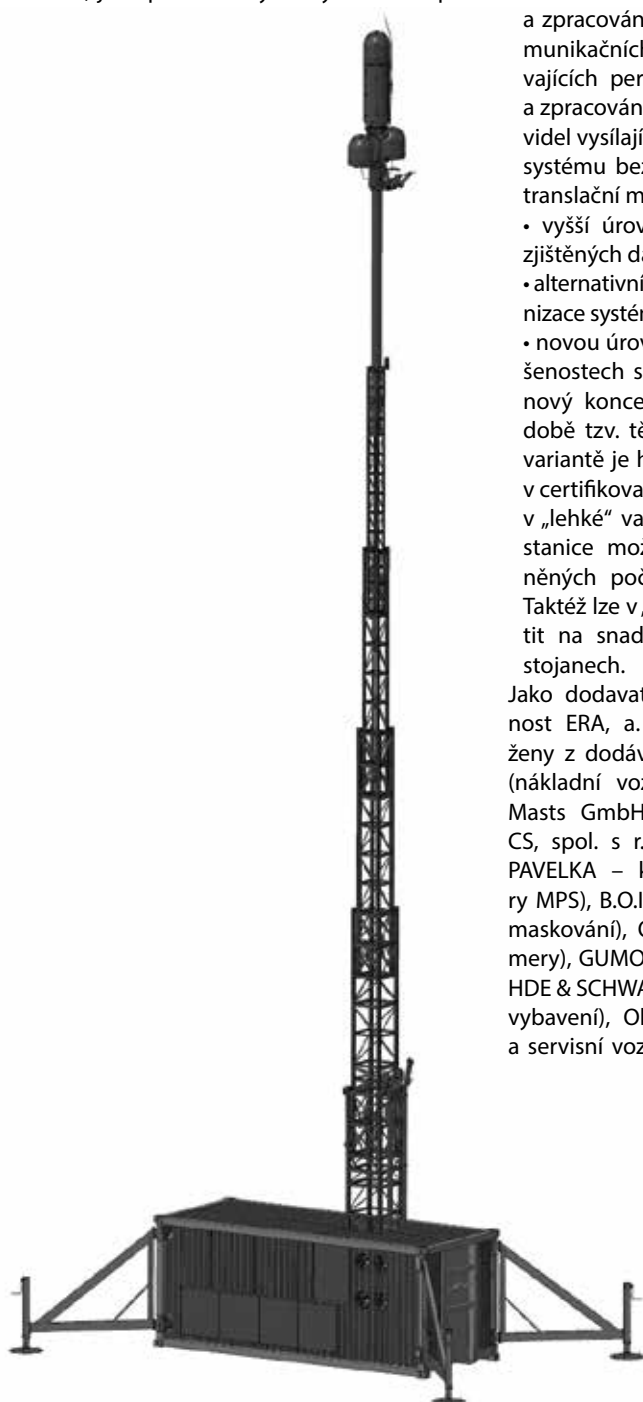
(krypto prostředky), Zeppelin CZ, s. r. o., (elektrocentrály), Vojenský technický ústav, s. p., (elektronika), Cobham Mast Systems (stožáry KIS), AGADOS, spol., s. r. o., (přívěsy) a SKYBERGTECH, s. r. o., (filtry OPZHN).

Skandál, nebo „bouře ve sklenici vody“?

Pojďme se nyní na závěr podívat, jak je to vlastně s údajným navýšením ceny jak u typu STARKOM, tak DPET. Aby mohla armáda vůbec požádat o vyčlenění peněz na jakýkoli vyzbrojovací projekt, je nutné oznámit předpokládanou částku Ministerstvu financí. Jde však o předpokládané cenové kalkulace vojenských technologií a paradoxně teprve poté, co Ministerstvo financí schválí požadovanou částku, mohou zástupci Ministerstva obrany zahájit s výrobcí vyjednávání o ceně včetně vyžádání závazných poptávek po subdodavatelích. U těchto zakázek vznikl rozpor mezi předpokládanou a vyjednanou hodnotou kontraktu (u rušičů STARKOM 1,453 mld. Kč místo 960 mil. Kč, u DPETu 1,5 mld. Kč místo 780 mil. Kč). Způsobilo to několik faktorů. Odsunula se realizace projektu na pozdější dobu, mezitím ve světě vzrostla poptávka po vojenském materiálu a nastala ekonomická konjunktura. Výrobci jednotlivých zařízení systému DPET a STARKOM tudíž do celkové ceny promítli rostoucí ceny speciálního materiálu (především přístrojů pro vedení EB, militarizovaných podvozkových platform, automatizovaných stožárů, certifikovaných kontejnerů apod.), kvalifikované práce a energií oproti předběžné kalkulaci z roku 2016. Za změnou ceny stojí i zhoršení bezpečnostní situace v globálním měřítku. Velký vliv mělo i dlouhodobé podfinancování armády, kdy se místo průběžných nákupů a kontinuálních modernizací v době relativního „klidu a míru“ začalo její přezbrojení řešit až za stavu, kdy zuří konflikty jak v Evropě samotné, tak v řadě míst na Blízkém a Středním východě i v severní Africe. To, že ceny výzbroje vzrostly, je tudíž zcela přirozené, neboť pouze kopírují požadavky na světovém trhu. Za vyššími náklady na oba systémy můžeme vidět především nestabilitu plánování rozpočtu v předchozím období. Ministerstvo ani vojáci samotní nemohou nijak ovlivnit, jaké finanční prostředky budou na armádu v tom či onom časovém období vyčleněny.

Podivnou debatu okolo systémů STARKOM a DPET ilustrují i pochybnosti některých zástupců médií a politiků ohledně finanční zálohy, jež by měla být vyplacena oběma dodavatelům. Tento postup je přitom zcela běžný u jakýchkoli velkých zbrojních programů. Bez záloh k platbám by některé firmy, včetně zahraničních, vůbec nezahájily výrobu armádou poptávaných komponentů.

Text: Dušan Rovenský, foto a kresby: MO ČR a ERA, a. s.

Vizualizace přijímací stanice kompletu DPET s plně vysunutým stožárem osazeným modulem UMM

Padákový komplet

MMS Intruder 360

Naše armáda si pořídila k zajištění záchranné a výsadkové přípravy nové speciální bojové padákové komplety MMS Intruder 360. Speciální výsadkové jednotky tak získávají schopnost provádět seskoky ze středních a velkých výšek (HAHO – High Altitude High Opening, HALO – High Altitude Low Opening) s plnou výstrojí a výzbrojí z dopravních výsadkových letounů a vrtulníků používaných v Armádě České republiky a NATO.

Výrobce těchto padáků je americká firma Airborne Systems North America, která se zabývá vývojem a výrobou padákové techniky výhradně pro vojenské a policejní použití. Nejedná se tedy o sportovní materiál přizpůsobený pro armádní účely. Na vývoji padáků pracovali specialisté z řad bývalých příslušníků speciálních výsadkových jednotek USA, Kanady, Velké Británie, Francie a Austrálie.

Efektivita a široké využití

Padákové komplety MMS Intruder 360 nahradí v AČR doposud používané padáky SOV, které jsou na konci své patnáctileté životnosti. Nově zavedené padáky předčí ty doposud používané nejen kvalitativně, ale i co se týká možnosti širšího využití.

MMS komplet je možné přizpůsobit pro všechny používané způsoby otevření padáku: otevření hlavního padáku lankovým uvolňovačem, výtažným padákem vypuštěným z ruky skákajícího či uvolněním brzdícího systému (asistovaná aktivace brzdícího systému).

Postroj kompletu zaručuje bezpečné a komfortní použití pro přelety na dlouhé vzdálenosti s výzbrojí a výstrojí včetně použití kyslíkového systému. Padákový komplet je možné provozovat i ve výškách, kde je použití systému rozvodu kyslíku nezbytností.

Zvolený vrchlík Intruder 360 disponuje značným klouzavým poměrem (výkonem) představujícím špičku na současném trhu. Díky tomuto obrovskému výkonu je používán pro přelety na dlouhou vzdálenost (v řádu desítek kilometrů). Tyto mise jsou pomyslnou špičkou v plnění výsadkových akcí, přelet na maximálně dlouhou vzdálenost s výzbrojí, výstrojí za použití kyslíkového systému PHAOS/SOLR s navigačním panelem NAVAID a za použití nízkoprofilových brýlí nočního vidění – AN/PVS 21.

Bezpečnost na prvním místě

V rámci kompletu MMS je možné použít různé druhy vrchlíků. AČR používá již mnoha tisíce seskoků prověřený a v armádách NATO nejpožívanější vrchlík Intruder 360. Stejný typ a velikost vrchlíku je použit v tomto případě jako hlavní i záložní, což je základní předpoklad pro úspěšné splnění mise v případě závady na hlavním vrchlíku.

Pro případ možného kolapsu skákajícího je komplet vybaven nejmodernějším zabezpečovacím přístrojem Cypres 2 Military, který zaručuje otevření záložního vrchlíku bez zásahu výsadkáře v minimální bezpečné výšce. Systém je doplněn výsadkovým vakem PDB pro bezpečné upevnění neseného materiálu při seskoku.

Bojový padákový komplet MMS je zároveň využíván pro výcvik, čímž je zaručena dokonalá příprava specialistů pro plnění nejnáročnějších bojových úkolů. AČR těmito padáky vybavila přednostně speciální síly, konkrétně 601. skss Prostějov, 43. výsadkový prapor Chrudim a několik dalších jednotek.

Text: Vladimír Marek, foto: archiv Glomexu

Vyzkoušej svůj postřeh

Naleznete šest rozdílů na fotografii minometné baterie na základně Adaži?

Čeští vojáci v Lotyšsku jsou členy 4. úkolového uskupení Armády ČR. Operační úkol převzali v lednu 2020 přímo na místě v Pobaltí od kolegů ze 72. mechanizovaného praporu z Přáslavic. Působí pod vedením Kanady v rámci alianční předsunuté přítomnosti eFP – enhanced Forward Presence. Kontingent je aktuálně složený z příslušníků 42. mechanizovaného praporu, 131. dělostřeleckého oddílu a velení 4. brigády rychlého nasazení a je součástí vícenárodních jednotek NATO dislokovaných na lotyšské vojenské základně ve výcvikovém prostoru Adaži, přibližně 45 km severovýchodně od hlavního města Rigy. Na projektu předsunuté přítomnosti se dohodly členské země NATO v roce 2016 a čeští vojáci jsou součástí jednotek alianční předsunuté přítomnosti od léta 2018. NATO má mnohonárodní jednotky v rámci předsunuté přítomnosti v Polsku a třech pobaltských zemích. Češi jsou v Lotyšsku a Litvě. Pro vojáky nasazené v této misi je to příležitost získat zkušenosti, informace, postupy, které jsou součástí vojenských dovedností jiných států. Důležitým poselstvím pro státy, které nejsou součástí NATO, je důkaz, že spojenci jsou schopni výborné spolupráce v mezinárodním kontingentu. „Základní úkol našeho nasazení je přítomností a výcvikem ukazovat odhodlání bránit svrchovanost členských států NATO. Mezi další důležité úkoly patří spolupráce s dalšími jednotkami v rámci mnohonárodního kontingentu, který spojuje dohromady devět států,“ uvedl kapitán David Jeníček, velitel kontingentu v Lotyšsku.

Připravil: Michal Voska

Rozdílly: Chybí vojáci v pozadí, Land Rover, zaměřovač, kolík patch eFP a číselné označení na minometu

RECENZE

1917

Drama / Válečný, USA / Velká Británie, 2019, 119 min.

Držitel Oscara Sam Mendes, režisér bondovek Skyfall a Spectre nebo filmu Americká krása, natočil jedinečný epický příběh z první světové války. Na sklonku jednoho z největších válečných konfliktů všech dob dostali dva mladí britští vojáci Schofield (George MacKay) a Blake (Dean-Charles Chapman) zdánlivě nesplnitelný úkol. V nervy drásajícím závodě s časem musí zdolat nepřátelské území a doručit zprávu, která má zabránit smrtícímu útoku na stovky vojáků. Mezi ohroženými je i Blakeův bratr. O děj však v epice, která dále rozšiřuje rozmanitost Mendesovy tvůrčí dráhy, ani moc nejde. 1917 je dílo obdivuhodné především díky svému audiovizuálnímu provedení. Ne náhodou získalo Oscary za kameru, mix zvuku a vizuální efekty. Na Zlatých glóbech či udílení britských cen BAFTA snímek dokonce zářil jako film roku s nejlepší režii. Ze štábu kromě Mendese vyniká hlavně kameraman Roger Deakins, jenž s pečlivou choreografií měnící úhly pohledu pomocí několika dlouhých, několikaminutových záběrů vytváří dojem jednolitěho sledování „v přímém přenosu“. Zajímavostí pak i je to, že film částečně vznikl z příběhu, který sdělil dědeček Alfred Mendes svému vnukovi, režisérovi Samu Mendesovi.

Připravil Michal Voska, foto: Wikimedia Commons

Od krvavých bojů našich jednotek o Liptovský Mikuláš uplynulo sedmdesát pět let

Chvílemi to připomínalo Stalingrad

Za osvobození žádného slovenského města nezaplatily jednotky naší východní zahraniční armády během druhé světové války tolika životy jako za Liptovský Mikuláš. O toto středoslovenské město se bojovalo nepřetržitě více než dva měsíce. Německý odpor ustal až 4. dubna, tedy v době, kdy byla osvobozena Bratislava a ustupujícím jednotkám hrozilo obklíčení.

V druhé polovině ledna 1945 se československým a sovětským jednotkám podařilo z východního Slovenska proniknout na Spiš a dosáhnout hranici Vysokých Tater. Koncem ledna 1. československý armádní sbor postoupil až do Liptovského Hrádku. Vše šlo jako po másle. Liptovský Mikuláš byl na dohled. Právě tohle středoslovenské město se ale ukázalo být pomalu stejně tvrdým oříškem

jako několik měsíců předtím Dukla. V tomto okamžiku totiž sovětské velení stanovilo jako hlavní směr útoku zaměřeného na osvobození Československa Ostravu a Moravskou bránu. Na Moravě totiž existovaly mnohem příznivější geografické podmínky pro případný postup. A právě z tohoto důvodu došlo k převěšení nejen československého letectva, ale i tankového vojska.

Oslabený sbor

Náš sbor měl tedy k dispozici jen notně prořídou 1. a 3. brigádu. Jejich početní stavy byly narychlo doplňovány rekruty z východního Slovenska. Navíc ze stejných rekrutů byla později zformována i 4. brigáda. Problém byl ale v tom, že se jednalo o nedostatečně vycvičené a v bojích nezkušené vojáky. Nemalá část z nich navíc s ohledem na blízkost domova

V bojích o Liptovský Mikuláš byl zraněn i generál Karel Klapálek.

Čs. jednotky v osvobozeném Liptovském Mikuláši

poměrně rychle dezertovala. O to obtížnější úkol ležel bedrech těch nejzkušenějších vojáků sboru, z nichž mnozí měli za sebou několik tisíc kilometrů dlouhou cestu z Buzuluku. Liptovský Mikuláš se rozkládá v úzkém údolí sevřeném ze severu Vysokými a z jihu Nízkými Tatrami. To umožňovalo Němcům a Maďarům rozvrstvit obranu do hloubky a na jednotlivých vyvýšeninách vytvořit pozorovatelný. Díky nim měli dokonalý přehled o připravovaných akcích našich a sovětských jednotek. Problémy nastaly i s některými skupinami místního obyvatelstva, které byly až příliš nakloněny Hlinkově slovenské ľudové straně. Právě ony předávaly Němcům ty nejaktuálnější informace o pohybech a síle našich a sovětských jednotek. Sověti nakonec museli přistoupit k opatření, které na území Československa aplikovali poprvé. A sice přesídlit místní obyvatelstvo z desetikilometrového přifrontového pásma.

Od 3. února se naši vojáci pokoušeli neúspěšně opakovanými útoky prolomit německou obranu. Během bojů o Smrečany byl navíc na pozorovatelně v Žiaru střepinami granátu vážně zraněn velitel naší 3. brigády generál Karel Klapálek.

Neudrželi jsme obsazené město

Na 3. března 1945 byl naplánován generální útok na Liptovský Mikuláš. Po hodině a půl dlouhé dělostřelecké přípravě se zvedla pěchota k útoku. Hlavní úder vedla sovětská 24. střelecká divize. Po jejím pravém křídle útočil náš sbor. Za cenu nemalých ztrát se podařilo město konečně dobýt. Němci se s tím ale nemínili smířit. Od třetího do jedenáctého března podnikli šedesát čtyři protiútoků.

„Má baterie měla chránit pěchotu. Němci její útok odrazili, takže byla nucena ustoupit. Zaujala obranné postavení před našimi děly. Nějakých patnáct, dvacet metrů. Protivník se snažil zabránit pěchotě v ústupu, takže přestřeloval její pozice. Pak se zaměřil na naši baterii. První nástřel byl krátký, druhý byl dlouhý, třetím se však již trefili. Měli jsme dva mrtvé, já jsem byl společně s dalšími deseti vojáky raněn,“ popisoval Antonín Babič. „Část střepin mi vyndali v sovětském vojenském lazaretu v Popradě, asi jedenáct menších mi vyoperovali až v roce 1949 ve vojenské nemocnici.“

Desátého března využili Němci informace o střídání sovětských jednotek našimi vojáky a opět se zmocnili některých předměstí. Následujícího dne již bylo celé město opět v jejich rukou. „Za cenu velkých ztrát jsme se dostali do Liptovského Mikuláše. Moc se nám tam ale nedařilo. Nedokázali jsme ho udržet,“ vzpomínal Jan Jakubo, který se tohoto útoku účastnil.

Dlouhé obléhání

Začala další fáze obléhání města. Naši vojáci byli v této době vzdáleni jen pár desítek metrů od protivníka. Bojovalo se doslova o každý dům. Na kótě 748 Háj byl po válce postaven pietní areál, který se stal největším

pohřebištěm československých vojáků na Slovensku. Právě o tento strategický vrch se velice houževnatě bojovalo. Přecházel doslova z ruky do ruky. Z něho bylo totiž vidět město jako na dlani. Díky tomu ho bylo možné snadno kontrolovat. Také tolik potřebnou vodu mnohdy brali naši vojáci ze stejného zdroje jako nepřítel. Z důvodů, které jsme již zmínili, v této fázi bojů nepomohlo ani posílení sboru o 4. brigádu. Navíc nastala obleva a rozbahněný terén znemožnil přesuny těžké techniky. Hlavní útok sboru, v jehož čele vystřídal generál Svobodu odvolaného na jednání exilové vlády do Košic generál Karel Klapálek, začal 30. března. Naše jednotky posílila sovětská 24. střelecká divize. Po několika dnech bojů se severně a jižně od Váhu podařilo prolomit obranu protivníka. „Tento útok na Liptovský Mikuláš byl již úspěšný. I tak jsme ale zažili perné chvíle. Do města jsme se probíjeli již za tmy. Člověk vůbec nevěděl, na koho vlastně střílí. Hodně našich kluků padlo. V Liptovském Mikuláši jsme se ale nezdržovali a postupovali dál. Byl jsem svědkem, jak Němci vyhodili do povětří most přes Váh. Byl to ohromný výbuch, kdy kusy mostu lítaly vzduchem a my se báli, že budeme zasaženi. Němci, kteří most vyhodili do vzduchu, se pak snažili utéct. Vršek prudkého srázu jsme ale měli obsazený my. Nakonec se část Němců vzdala. Někteří popadali ze skal nebo byli zastřeleni,“ líčil přímý účastník Jan Jakubo.

Celkové ztráty sboru během bojů o Liptovský Mikuláš představovaly 2 000 vojáků, z toho bylo více než 600 mrtvých. V následujících dnech náš sbor osvobodil Ružomberok a Martin. Koncem dubna pak vytlačil Němce i ze Žiliny.

Text: Vladimír Marek, foto: VÚA-VHA

Památník vojákům Čs. armády v Liptovském Mikuláši

manuál profesionálního vojáka

Rukávové znaky

Na představení hodnostních systémů armád NATO jsme navázali dalším seriálem. V něm se po řadu měsíců zabýváme znaky útvarů a zařízení nejen AČR, ale celého resortu. Nově přinášíme i znaky zahraničních operací a misí.

IZ SFOR Irák

Tento znak používaly kontingenty české Vojenské policie, které působily v irácké Basře v letech 2003 až 2007. Jejich úkolem bylo zajišťovat doprovodné, ochranné a strážní činnosti. Dále pak policejní zabezpečení mnohonárodní divize Jihovýchod a výcvik příslušníků irácké policie a dopravní policie. Příslušníci kontingentu vyučovali rovněž na policejní akademii v Az Zubayru.

MNSTC-I-Bagdád

Úkolem našich vojáků v této misi byl výcvik vybraných skupin velitelského sboru irácké armády, pomoc při výstavbě její Vojenské akademie a Centra výcviku, vzdělávání a doktrín TEDC. Dále pak celková pomoc při budování a výstavbě bezpečnostních struktur v Iráku.

MNF-I Irák

Dne 28. června 2004 došlo k obnovení suverenity Irácké republiky. V důsledku toho byla 19. července 2004 mise IZ SFOR přejmenována na misi MNF-I. Úkoly mise zůstaly ty samé, jaké jsme uvedli v případě IZ SFOR.

OMLT Wardak

Český mentorovací tým (Operation Mentor and Liaison Team) v počtu 54 osob zahájil plnění úkolu v afghánské provincii Wardak v prosinci 2010. Naše jednotky byly dislokovány na základně Carwile, Soltan Khey a na menších předsunutých základnách. K hlavním úkolům mise patřila výuka, příprava a výcvik přiděleného praporu Afghánské národní armády a mentorování činnosti štábu praporu.

MAT Logar

V únoru 2013 ukončil v afghánské provincii Lógar činnost náš provinční rekonstrukční tým. V březnu ho nahradila jednotka MAT (Military Advisory Team) AČR v počtu 64 osob. Ta až do října 2013 plnila úkoly spojené s poradenskou činností přiděleného kandaku Afghánské národní armády s cílem zvýšit jeho schopnosti a zabezpečit koordinaci v přiděleném prostoru.

MAT Wardak

V afghánské provincii Wardak ukončila svou činnost naše jednotka OMLT v dubnu 2013. V tom samém měsíci došlo k jejímu nahrazení českou jednotkou MAT (Military Advisory Team) v počtu 59 osob. Také ta, podobně jako v Lógaru, plnila úkoly spojené s poradenskou činností přiděleného kandaku Afghánské národní armády s cílem zvýšit jeho schopnosti a zabezpečit koordinaci v přiděleném prostoru.

Interní komunikační portál

←→ www.ikp.army.cz

Na portálu se opakovaně objevují dotazy týkající se poskytování volna vojákům z povolání. Dnes se budeme zabývat jedním takovým dotazem.

Dotaz:

Dobrý den. Mám dotaz ohledně poskytování náhradního volna za nepřetržitý vojenský výcvik. Mohu si určit sám termín pro čerpání volna, nebo ho určuje velitel? A mohu si volno rozdělit na více dnů (např. po několika hodinách)?
Děkuji za odpověď.

Odpověď:

Nejprve je nutno upřesnit, že náhradní volno (§ 29 odst. 3 zákona o vojácích z povolání) a volno za nepřetržitý vojenský výcvik (§ 31c odst. 3 zákona o vojácích z povolání) není totéž. Pro jejich poskytování platí odlišná (i když podobná) pravidla.

Náhradní volno se poskytuje vojákovi za službu konanou nad základní týdenní dobu služby nad 150 hodin v kalendářním roce a za službu konanou ve svátek (§ 29 odst. 3 zákona o vojácích z povolání) a nikoliv za nepřetržitý vojenský výcvik.

Za nepřetržitý vojenský výcvik se poskytuje vojákovi volno (§ 31c odst. 3 zákona o vojácích z povolání), o kterém rozhoduje ten služební orgán, který rozhoduje o rozvržení základní týdenní doby služby vojáka. V daném případě je to **velitel útvaru**.

Volno za nepřetržitý vojenský výcvik je služební orgán (velitel útvaru) povinen vojákovi udělit **neprodleně**, nejpozději do tří měsíců od ukončení nepřetržitého vojenského výcviku, viz § 31c odst. 4 zákona o vojácích z povolání.

Pokud nebylo volno za nepřetržitý vojenský výcvik ve stanovené lhůtě poskytnuto, má voják v následujícím měsíci nárok čerpat volno podle svého uvážení. Oznámení s **určeným dnem nástupu volna** je voják povinen podat minimálně sedm dní předem, nedohodne-li se se služebním orgánem na jiném dnu určení dne nástupu (§ 31c odst. 5 zákona o vojácích z povolání). Z dikce zákona lze dovodit, že si **voják** může určit den čerpání volna podle svého uvážení. Pokud rozsah volna přesahuje stanovenou denní dobu služby, lze zbývající část čerpat v jiném zvoleném dnu.

Z výše uvedeného vyplývá, že pokud je vojákovi uděleno volno za nepřetržitý vojenský výcvik do tří měsíců od ukončení nepřetržitého vojenského výcviku, rozhoduje o tom, kdy ho bude voják čerpat, velitel a nikoliv voják. Na názor vojáka nemusí brát zřetel. Teprve v případě, že vojákovi nebylo poskytnuto volno za nepřetržitý vojenský výcvik do tří měsíců od ukončení nepřetržitého vojenského výcviku, určuje si termín čerpání volna za nepřetržitý vojenský výcvik voják (viz odstavec výše).

Redakce IKP

Vydává MO ČR
Odbor komunikace
Tychonova 1, 160 01 Praha 6
IČO 60162694
www.army.cz

Redakce
Rooseveltova 23, 161 05 Praha 6
Telefony: 973 215 542
Fax: 973 215 933
E-mail: areport@centrum.cz
Šéfredaktor: Vladimír Marek
Grafická úprava: Milan Syrový
Jazyková korektura: Tomáš Xaver, Kamil Novák,
Milena Krejsová

V jednotkách ozbrojených sil rozšiřuje
VHÚ Praha – produkční oddělení
Rooseveltova 23, 161 05 Praha 6
Olga Endlová, tel. 973 215 563
Tisk: Czech Print Center, a. s.

Číslo indexu: 45 011
ISSN 1211-801X
Evidenční číslo: MK ČR E 5254

Uzávěrka čísla: 19. 2. 2020
Toto číslo vyšlo dne: 9. 3. 2020
Foto na titulní straně: Jana Deckerová

kontakty do redakce

Vladimír Marek (šéfredaktor)
telefon: 973 215 648
mobil: 724 033 410
e-mail: v.marek@post.cz

Jana Deckerová (redaktorka)
telefon: 973 215 549
mobil: 606 604 733
e-mail: jana.deckerova@email.cz

Michal Voska (redaktor)
telefon: 973 215 868
mobil: 724 850 598
e-mail: voska.m@seznam.cz

Milan Syrový (grafik)
telefon: 973 215 558
e-mail: grafika.syrovky@gmail.com

Jan Kouba (fotograf)
telefon: 973 215 664
mobil: 606 674 257
e-mail: foto.kouba@volny.cz

V příštím čísle se podíváme na další zajímavosti z provozu portálu

Letecká záchranná služba AČR věnovala Vojenskému fondu solidarity štedrý finanční dar

Upřímné gesto profesní sounáležitosti se svými kolegy vyjádřili příslušníci Letecké záchranné služby Armády ČR, kteří se rozhodli podpořit Vojenský fond solidarity. Část finančních prostředků získaných z prodeje jejich reprezentativního kalendáře na rok 2020 věnovali na účet našeho fondu, který finančně podporuje vojáky a jejich rodiny v těžkých životních situacích. Náčelník Odboru letecké záchranné služby a urgentní medicíny AČR – Líně plukovník gšt. MUDr. Zdeněk Pašek osobně předal předsedkyni výboru Vojenského fondu solidarity brigádní generálce Lence Šmerdové symbolický šek ve výši 20 000 Kč. Tuto krásnou částku se leteckým záchranářům podařilo získat v rámci prodeje jejich kalendáře na rok 2020. Z každého prodaného kalendáře bylo věnováno 100 Kč našemu fondu.

Letecké záchranné službě AČR patří za její originální přístup a štedrý finanční dar velké poděkování. Všechny takovýchto aktivit si nesmírně vážíme.

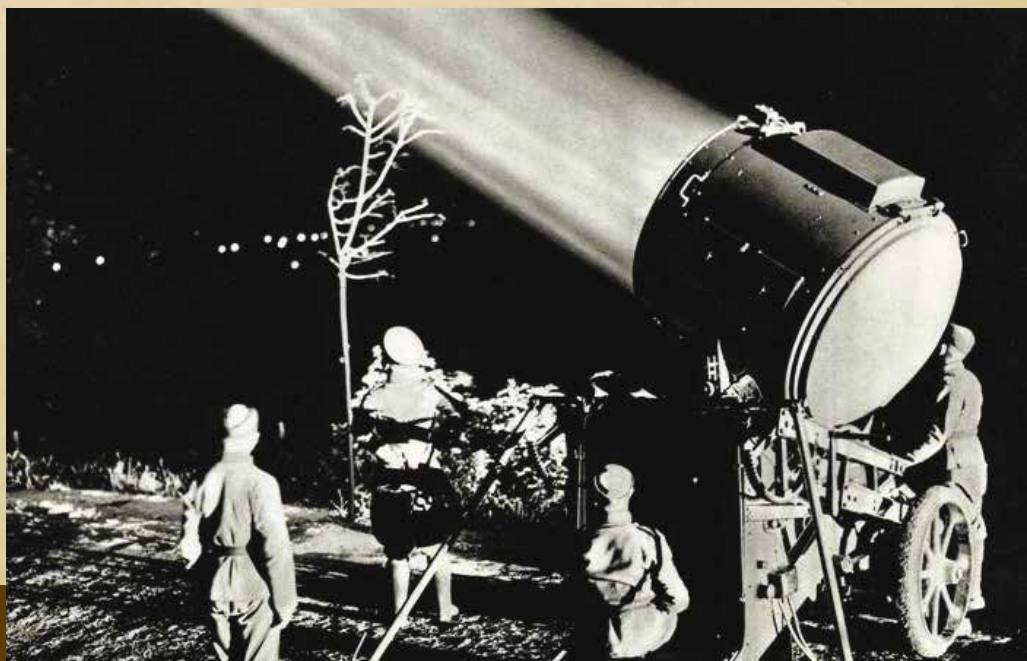
Protiletadlová obrana Československa ve dvacátých letech minulého století

Boj s nedostatkem financí

První světová válka přinesla rychlý dynamický rozvoj v oblasti zbraní. Obě válčící strany se snažily dosáhnout technologické výhody nad svým protivníkem. V roce 1914 představovalo letectvo relativně neznámý bojový prostředek, avšak po čtyřech a půl letech konfliktu ho již vojenští stratégové považovali za nedílnou součást bojišť. S vývojem stíhacích, bombardovacích a průzkumných letounů úzce souvisela také snaha o jejich eliminaci, tedy o vybudování protiletectvé obrany (PO). Pro meziválečné Československo s protáhlým tvarem a malou hloubkou území, obklopené nepřátelskými sousedy, měla tvořit životně důležitou úlohu.

Výstavba od nuly

Československá armáda se na počátku své existence musela spoléhat na to, co zdělala po rakousko-uherské předchůdkyni. Většinou se jednalo o již opotřeбенou techniku, jejíž nahrazení novou naráželo na nedostatek financí. Nutno dodat, že císařské ozbrojené síly, nepočítáme-li námořnictvo, význam protiletectvých kanonů (PLK) příliš nedocenily, což dokládá fakt, že při vypuknutí války disponovaly pouze několika prototypy děl vyrobených ještě před rokem 1914. Válečné zkušenosti daly vzniknout 8cm (PL) kanonu vz. 14, avšak jeho nedostatečný výkon znemožňoval širší využití do dalších let. K zhotovení kanonu došlo ve Škodových závodech v Plzni, jež platily během monarchie i první republiky za předního světového dodavatele dělostřeleckého materiálu.

Prvním zařazeným PLK se v československé armádě stal 8cm (PL) kanon vz. 5/8, který původně sloužil jako součást polního dělostřelectva. Pro boj se vzdušnými cíli jej na jaře 1919 upravila plzeňská Škoda. Toto dělo v počtu čtyř kusů tvořilo vůbec první protiletadlovou baterii na území Československa, a to v Praze na Petříně, poblíž rádiové stanice, udržující spojení s Paříží. V poválečné éře zbraň poměrně rychle zastarávala. Náčelník čs. Hlavního štábu francouzský generál Mittelhauser ve své zprávě roku 1923 uvedl, že „tato děla, jež jsou poměrně starého vzoru, nejsou dosti mocná, aby dávala plnou záruku v boji“. Je celkem raritou, že baterie figurovala v ochraně metropole ještě během osudového září 1938.

Nové poznatky a zkušenosti

Zoufalý stav protivzdušné obrany mladé republiky dočasně vylepšilo zavedení 9cm (PL) kanonu vz. 12/20. Jak napovídá označení, jednalo se o modifikaci staršího děla, konkrétně námořního protiletadlového z roku 1912, vyvinutého v Plzni. Zbraň tvořily hlaveň, kolébka a lafeta, zapuštěná do betonové plošiny stacionárního palebného stanoviště. Za přispění Škody došlo v letech 1920–22 k adaptaci 20 kusů těchto děl, která vydržela ve výzbroji po celé meziválečné období. Význam kanonu tkvěl ve vyvinutí metodiky protiletadlové střelby a ve vycvičení velitelů a dělostřelců. Nevýhoda spočívala v umístění na těžkém ložišti, což znesnadňovalo změnu palebného postavení a mobilitu. První dodané kanony se staly součástí protiletadlové baterie v Bratislavě, kde spíš než proti letectvu strážily Dunaj proti nepřátelským plavidlům. Obsluhu zajišťovali dělovod (velitel), mířič (zástupce velitele), střelec, časovač, nabíječ, pomocník a podavač. Toto dělo ráže 90 mm mělo bojovou hmotnost 6 500 kg, délku hlavně 4,05 m, náměr -5° až +90°, odměr 360°, hmotnost náboje 10,2 kg, ústovou rychlost 730 m/s,

maximální dálk. dostřel 12 500 m, max. výšk. dostřel 6 000 m, kadenci až 10 ran za min. a obsluhovalo ho sedm osob.

Na počátku 20. let mohl kanon vz. 12/20 směle konkurovat zahraniční konkurenci. Vývoj stíhacího a bombardovacího letectva ve světě spíše stagnoval. Převládal pacifismus i konzervativní způsob myšlení a celkově chyběly finanční prostředky. Ve výzbroji francouzského či britského letectva se tak stále nacházely dvouplošníky s rychlostí nepřesahující 350 km/h, nízkým dostupem a slabou výzbrojí. Německo mělo dokonce letectvo Versailleskou smlouvou zcela zakázáno. Postupné změny nastaly v oblasti metodiky střelby na vzdušné cíle. Od přímé střelby na viditelné cíle se začalo přecházet na nepřímou, vedenou povelovými přístroji, čímž vznikala automatizace činnosti protiletadlových baterií. Pro boj s letadly v noci a za špatné viditelnosti se zaváděly nové naslouchací přístroje a stále výkonnější světlomety.

Pevná organizace a struktura

Pozemní obrana proti letadlům se v Československu neobešla bez pevné organizační struktury. Ministerstvo národní obrany (MNO) v roce 1920 zřídilo Protiletadlový dělostřelecký pluk 151, jehož prvním velitelem se stal mjr. Josef Hrnčíř, který patlil za předního odborníka na danou problematiku. Pod pluk spadaly všechny existující protiletadlové jednotky – 1. baterie v Praze, 2. baterie v obci Nánna na Dunaji, později převedená do Olomouce, a 3. baterie v Bratislavě. V roce 1923 se celek přejmenoval na Protiletadlový pluk 151 a každý z jeho oddílů se rozšířil na tři baterie a rotu světlometů. Během roku 1924 se členění protiletadlové obrany ustálilo na dalších deset let. Dělostřelecký pluk 151 byl zrušen a jeho jednotlivé oddíly se osamostatnily. Následně došlo k povýšení oddílů na pluky – Dělostřelecký pluk 151 v Praze, Dělostřelecký pluk 152 v Olomouci a Dělostřelecký pluk 153 v Bratislavě. V rámci MNO spadaly všechny kompetence pod Vzduchoplavecký, později Letecký odbor. V lednu 1927 pak vznikl Třetí odbor (letecký). Velení armády rozdělilo bránění vzdušného prostoru do dvou kategorií. Početnější teritoriální obrana proti letectvu zajišťovala střežení hustě zalidněných měst, průmyslových center, dopravních uzlů, letišť a vojenských zařízení. Armádní obrana proti letectvu měla být mobilní a zajišťovat ochranu domácího vojska v případě války a to i za pochodu, avšak to ve 20. letech stále nebylo aktuální téma. Většina prostředků protiletadlové obrany se nacházela ve vnitrozemí, tedy v etnicky českých nebo slovenských oblastech. Na území republiky se rovněž zavedla protiletadlová hlásná služba s množstvím pozorovatelů (hlásek).

Dělo světové úrovně

Jakmile skončila plánovaná dodávka u kanonu vz. 12/20, nastala doba, aby československý zbrojní průmysl zavedl protiletadlový kanon vlastní výroby. V roce 1922, po dvouletém

vývoji, představila plzeňská Škoda zbraň, která tehdy patřila mezi naprostou světovou špičku. Ve své době ojedinělý 8,35cm (PL) kanon vz. 22 splňoval nejpřísnější měřítka a do roku 1938 tvořil páteř protiletadlového dělostřelectva. Mezi jeho největší přednosti patřily nebývale vysoký výkon a pohotovost k vedení palby. Oproti vz. 12/20 se rapidně zvýšil výškový i dálkový dostřel a mnohem lepší úrovní se vyznačovala kadence a rychlost vystřelovaných granátů. Všechny kladné vlastnosti však šly na úkor celkové hmotnosti, která do značné míry komplikovala jeden z požadavků armády, a to pohyblivost. Ocelová hlaveň a vodorovný klínový závěr osazovaly lafetu, jejíž spodní část byla upevněna na voze, z něhož se vedla palba. Dopravu zajišťoval dělostřelecký traktor Škoda Z, který mohl vyvinout rychlost až 12 km/h, což už ve 30. letech nedostačovalo. Od roku 1929 se nově při výrobě zavedla autofretáž, tedy zesílení odolnosti hlavně a zvýšení tlaku plynů při výstřelu, čímž se zvýšil výkon kanonu. V letech 1923–33 získala armáda celkem 144 děl. O tuto techniku se živě zajímalo zahraničí, avšak MNO se ji vyvážet zdráhalo. Nakonec došlo k vyvezení několika kusů do spřátelené Jugoslávie a Pobaltí. Jelikož se na území republiky nenacházely adekvátní prostory pro cvičnou palbu, spolupráce s Bělehradem se prohloubila a v roce 1927 byla vybudována společná protiletadlová střelnice v boce Kotoré. Vysokou kvalitu techniky dokládá tehdejší kalkulace Škody pro případ exportu. Hlaveň se prodávala za 87 007 Kč, lafeta 138 281 Kč a zaměřovač 60 000 Kč. Celkové náklady na jedno kompletní dělo s příslušenstvím činily 586 000 Kč. Toto dělo mělo přepravní i bojovou hmotnost 8 800 kg, ráží 83,5 mm, délku hlavně 4,60 m, náměr -4° až +85°, odměr 360°, hmotnost náboje 10 kg, ústovou rychlost 800 m/s, maximální dálk. dostřel 17 000 m, maximální výšk. dostřel 11 000 m, kadenci až 12 ran za min. a obsluhu osmi osob.

Hodnocení prvních deseti let

Během jedné dekády prošla protiletadlová obrana v Československu ohromnou změnou. V době vzniku republiky prakticky neexistovala, avšak na konci 20. let se již mohla pyšnit řádnou organizací v podobě tří dělostřeleckých pluků, množstvím vycvičených obsluh baterií a poměrně kvalitní výzbrojí. Zejména kanon vz. 22 patlil za chloubu tuzemské armády. Zaváděly se nové zaměřovače, světlomety (vz. 20 a vz. 25) a přístroje (letoměr vz. 28, výškoměr vz. 26), které měly zefektivnit boj proti vzdušným cílům. Navzdory několika návrhům se však nepodařilo zavést mobilní dělo vhodné pro ochranu vojsk. Dělostřelecké baterie se nalézaly pouze na několika klíčových strategických místech a většina území zůstávala nadále nechráněna. Je však potřeba zmínit, že jakýkoli letecký útok na Československo byl v té době silně nepravděpodobný. Ve 30. letech se měla situace dramaticky změnit.

POSÁDKOVÉ VELITELSTVÍ PRAHA

SLOUŽIT U ČESTNÉ STRÁŽE
ZNAMENÁ STÁT SE TVÁŘÍ AČR!

JSTE PŘIPRAVENI NA OPRAVDU
VÝJIMEČNÉ ZAMĚSTNÁNÍ – BÝT
VŽDY V CENTRU DĚNÍ PO BOKU
VÝZNAMNÝCH OSOBNOSTÍ!?

**Velitel
Posádkového
velitelství Praha
nabízí volná
systemizovaná
místa:**

Tiskový a informační důstojník Posádkového velitelství Praha v hodnosti kapitána:

- požadavky: kurz pro nižší důstojníky, AJ 2222, dobré stylistické schopnosti, znalost práce se sociálními sítěmi, kultivovaný projev a profesionální vystupování.

Starší řidič specialista v hodnosti četaře:

- požadavky: řízení VOS skupin V-H, V-B, V-C, V-C+E, V-D, obsluha zvedacího čela, min. praxe 2 roky.

Příslušník Čestné stráže AČR:

- požadavky: výška 175–190 cm pro vojáky i vojákyně, štíhlá postava bez viditelných deformací a kožních vad.

nabízená systemizovaná místa:

- střelec v hodnosti svobodníka,
- zbrojář v hodnosti četaře,
- zástupce velitele družstva v hodnosti četaře,
- velitel družstva v hodnosti rotného,
- zástupce velitele čety v hodnosti rotmistra,
- velitel roty v hodnosti kapitána.

Dále nabízíme:

- vyšší stabilizační příspěvek,
- účast na protokolárních akcích v České republice i v zahraničí,
- sportovní vyžití v rámci služební TV v pracovní době i soukromě s možností využívat sportovních areálů Ruzyně a Juliska (včetně bazénu).

Místo výkonu služby: Praha (možnost ubytování na vojenských ubytovnách).

Nástup možný ihned. Žádost se strukturovaným životopisem pošlete na **vp Praha@army.cz**

Kontaktní osoba: por. Mgr. Michal Jantoš,
tel. 973 204 720.